

Duyên Nợ

Contents

Duyên Nợ	1
1. Chương 1: Hôn Ước	2
2. Chương 2: Cái Tát Đầu Tiên!	3
3. Chương 3: Nụ Hôn Đầu	4
4. Chương 4: Tình Mẫu Tử	5
5. Chương 5: Oan Gia Ngõ Hẹp	6
6. Chương 6: Ta Thích Người Mất Rồi!	7
7. Chương 7: Bí Mật Dân Hề Mở!	10
8. Chương 8: Bật Vô Âm Tín	11
9. Chương 9: Ký Ức Ủa Về	13
10. Chương 10: Vén Bức Màn Bí Mật, Sự Trơ Trẽn Của Người Đàn Bà Thâm Độc	14
11. Chương 11: Âm Mưu Chiếm Đoạt!	17
12. Chương 12: Hủy Hôn	18
13. Chương 13: Oan Khuất	20
14. Chương 14: Sa Sút	22
15. Chương 15: Một Lần Nữa, Ta Lại Yêu Người!	24
16. Chương 16: Bí Mật Được Chôn Giấu	25
17. Chương 17: Giải Tỏa Hiềm Khích	27
18. Chương 18: Sự Thật Nghiệt Ngã	29
19. Chương 19: Giải Nguy	30
20. Chương 20: Tình Chàng Ý Thiếp!	31

Duyên Nợ

Giới thiệu

Duyên nợ cho họ gặp nhau. Duyên nợ đưa họ đến với nhau. Duyên nợ đã tạo nên cho họ cuộc sống h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-no>

1. Chương 1: Hôn Ước

Nàng họ Vương, tên Lạc Nhạn, là nhị tiểu thư của Vương gia- là một gia tộc danh giá, nòi giống võ học. Năm nay vừa tròn mười sáu, là độ tuổi đẹp nhất trong cuộc đời người thiếu nữ.

Nhan sắc của nàng được lan truyền khắp gần xa. Nàng là một mỹ nhân tuyệt sắc, cầm, kỳ, thi, họa đều thông. Trăm hoa khoe sắc thắm cũng phải lui tàn khi ở cạnh nàng, nàng mang vẻ đẹp nhã nhặn, thanh tao khó loài hoa nào bì kịp. Đôi mắt nàng đen láy, long lanh khiến con tim bao chàng trai xao xuyến. Khi đôi lông mày khẽ nhướn lên để ngắm những bông hoa tươi thắm. nó khiến cho khuôn mặt của nàng trở nên phúc hậu. Còn mái tóc nàng thì bồng bềnh như mây trên bầu trời.

Thật hoàn hảo!

Trên nàng có đại huynh Vương Du và đại tỷ Vương Lạc Hy. Đại huynh của nàng là một vị tướng trí dũng vô song, lập được rất nhiều công lớn cho triều đình. Còn đại tỷ của nàng cũng là một mỹ nhân tài sắc vẹn toàn, khiến cho bao chàng trai trong thiên hạ si mê.

Hôm nay: thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Vương phủ nay bỗng nhộn nhịp lạ thường, đoàn người vào ra như mắc cửi. Vốn bản tính tò mò, nhị tiểu thư Lạc Nhạn hết nghĩa chỗ này lại đến nghĩa chỗ khác, khiến cho đại huynh nàng phải thốt lên:

- Nhạn nhi! Sao muội cứ chạy lăng xăng như con nít lên ba vậy?

- Huynh này! Sao hôm nay nhà mình có lắm lễ vật vậy huynh? Có chuyện gì mà lại nhộn nhịp vui quá đi à!- nói vừa dứt câu thì có đoàn người bước vào trong phủ.

Đi đằng trước là một lão gia trạc tuổi Vương lão gia, bên cạnh đó là một vị thiếu gia khôi ngô tuấn tú, dung mạo toát lên khí tiết thanh tao. Đôi lông mày rậm, ánh mắt nhìn xa xăm, dường như tâm hồn lúc nào cũng bay trên thiên cung. Mái tóc của chàng trông thật mềm mại, tay cầm chiếc quạt phe phẩy lại càng khiến chàng thêm cuốn hút. Sau cùng là những gia nô, tay vẫn khuôn vác những chiếc hòm màu đỏ đặt vào phòng khách của Vương phủ. Ánh mắt đầy tò mò nhìn vị khách lạ đang tiến tới, Lạc Nhạn cất tiếng hỏi đại huynh:

- Kia là ai vậy huynh? Muội chưa gặp bao giờ cả.

Lạc Hy quay sang cười rồi nhẹ nhàng nói với tiểu muội:

- Đây là Hàn lão gia, là huynh đệ kết nghĩa lâu năm của phụ thân.

Lạc Nhạn khẽ chau mày, định nói thêm điều gì đó thì Vương lão gia từ bên trong bước ra. Hai cố nhân gặp nhau, ôm nhau thăm thiết, tình nghĩa huynh đệ của họ không hề thay đổi theo năm tháng. Rảo bước vào phòng khách, nhâm nhi tách trà nóng, Vương lão gia mới lên tiếng với các con:

- Đây là huynh đệ kết nghĩa của ta, Hàn Đình. Các con mau lại cúi chào Hàn thúc đi.

Vừa dứt lời, cả ba huynh muội đều cúi chào:

- Chào Hàn thúc!

Ba huynh muội nhà họ Vương lúc đó giống như những đứa trẻ đang đứng khoanh tay xếp hàng chờ chia kẹo vậy. Mắt ai cũng long lanh, hồ hởi hết như những đứa trẻ lên ba. Thật không nhận được cười nên Hàn lão gia đã bật cười khanh khách.

- Đây là con trai ta Hàn Phong!- vừa nhấp ngụm trà Hàn lão gia vừa cất tiếng.

Lại một lần nữa ba đôi mắt cùng hướng về một con người, nhìn với ánh mắt dò xét từ đầu cho tới chân, rồi cúi chào. Trí tò mò của Lạc Nhạn nổi lên bất chợt, không thể kìm nén thêm được nữa, và nàng đã cất tiếng hỏi:

- Hôm nay là ngày gì mà thúc thúc lại mang nhiều quà tới nhà con như vậy?

Ánh mắt của Hàn lão gia và Vương lão gia lúc này cùng nhìn nhau, rồi nhìn về phía nhị vị tiểu thư họ Vương, cuối cùng là nhìn về phía Hàn thiếu gia.

- Hôm nay thúc đến đây theo như lời hứa của mười tám năm về trước. Giờ thúc đến là để thực hiện nó. Những đôi mắt mở to tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng không ai dám cất tiếng ngoại trừ nhị tiểu thư Lạc Nhạn.

- Lời hứa gì vậy thúc? Nó có thú vị không?

Hàn lão gia bật cười sảng khoái:

- Ha ha Chắc đây chính là Lạc Nhạn có phải không? Chà con cũng lớn và xinh đẹp quá!

Bấy giờ Vương lão gia mới lên tiếng:

- Mười tám năm về trước, ta và Hàn huynh đây đã kết nghĩa anh em, cùng thề nguyện. Lúc đó Hàn phu nhân đang mang thai, để thắt chặt mối thâm giao giữa nhà họ Vương và nhà họ Hàn nên chúng ta đã sắp đặt hôn ước cho đứa bé sắp sửa chào đời đó. Hai năm sau thì con chào đời, vậy nên con chính là vị hôn thê của Hàn Phong, chính là con Lạc Nhạn.

Lời nói như sét đánh bên tai của Lạc Nhạn. Từ trước tới giờ, nàng chưa từng thích một chàng trai nào, huống chi, giờ đây lại là chuyện trọng đại của cả cuộc đời nàng. Nhất thời không thể chấp nhận được tin trời giáng đó, nàng quay sang Hàn Phong, thấy hắn vẫn ngồi ung dung, ánh mắt thờ ơ tỏ vẻ không quan tâm. Trời ơi! Liệu hắn có phải là người trần gian hay không? Tại sao hắn có thể thờ ơ với chuyện này đến như vậy? Thật là lạnh lùng. Những ý nghĩ đó cứ lần lượt hiện lên trong đầu Lạc Nhạn.

- Gì chứ? Hôn ước á?

2. Chương 2: Cái Tát Đầu Tiên!

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Lạc Nhạn. Làn da hồng hào, khuôn mặt tươi tắn của nàng giờ chuyển sang tái nhợt, thất thần. Rất khó để chấp nhận được cái điều mà được gọi là hôn ước đó. Rất khó cho nàng khi nàng chưa hề gặp mặt vị hôn phu của nàng dù chỉ một lần. Những lời mà phụ thân nàng vừa nói khiến nàng không khỏi ngỡ ngàng, pha chút bất mãn.

- Nhạn nhi! Con làm sao thế?

- Cha à, tại sao lại có chuyện hôn ước gì ở đây chứ? Con không đồng ý. Đây là chuyện trọng đại của cả đời con mà, sao lại có thể tùy tiện sắp đặt như vậy được?-nàng đáp lại một mạch, khuôn mặt giờ từ tái nhợt chuyển sang đỏ ửng lên vì tức giận, gần như khóc.

Bấy giờ Hàn Phong mới để ý đến Lạc Nhạn. Chàng nhìn một vòng bao quát cái người được gọi là “vị hôn thê” của mình. Hàn lão gia cũng không khỏi bàng hoàng trước phản ứng của Lạc Nhạn. Đường như đây là cú sốc rất lớn đối với nàng, rất khó để mà chấp nhận. Vương lão gia thấy vậy bèn lên tiếng:

- Không được vô lễ. Từ cổ chí kim, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, không được bàn cãi. Huống chi hôn sự này đã được các lão tiên bối của gia tộc chấp thuận. Con lấy tư cách gì mà phản đối?

Ngừng một lát như để lấy hơi, Vương lão gia hắng giọng:

- Hơn nữa, con nhìn xem, Hàn thiếu gia có gì không tốt? Con thử nhìn xem, Hàn thiếu gia văn võ song toàn, khôi ngô tuấn tú. Con phải xem đây là điểm phúc của mình chứ!

Đường như đây là lần đầu Vương lão gia lớn tiếng quát mắng đứa con gái yêu quý này. Thấy vậy, Vương Du và Lạc Hy vỗ vai khuyên em gái:

- Nhạn nhi à! Hàn Phong là một người đàn ông tốt, lấy được hắn muội sẽ được sung sướng, sẽ được cưng chiều hết mực. Đây là việc tốt, muội nên chấp thuận đi.

Quá phẫn uất, Lạc Nhạn quay sang đại huynh và đại tỷ của mình, quát lên:

- Nếu thấy hấn tốt như vậy thì hai người đi mà thành thân với hấn. Còn riêng muội, thật sự muội không thể chấp nhận được.

Một tiếng bộp nhanh chớp nhoáng, má của Lạc Nhạn in năm vết ngón tay của Vương lão gia. Mọi người đều hết sức kinh ngạc, bao gồm cả Lạc Nhạn. Những giọt lệ bắt đầu rơi. Suốt mười sáu năm qua, nàng luôn được cha cưng chiều, yêu thương hết mực. Cha nàng chưa từng một lần quát mắng nàng nặng lời, huống chi ... huống chi lần này lại là một cái bạt tai. Đôi mắt đen lầy đẫm lệ mở to. Nàng vẫn chưa hết bàng hoàng, nghe văng vẳng bên tai tiếng cha mình.

- Xin lỗi Hàn huynh, tại lão già này không biết dạy con, chỉ tại ngày thường quá nuông chiều nó nên giờ nó không còn biết trên dưới là gì.

- Vương huynh sao lại nói thế. Điều này khó tránh khỏi mà. Nhạn nhi chẳng qua do quá sốc nên chưa chấp nhận được thôi. Huynh không nên nặng tay với con bé như vậy.

- Hôn sự vẫn sẽ được tiếp tục theo đúng dự định. Hàn huynh yên tâm.

Lúc bấy giờ, Lạc Nhạn mới cảm thấy sự có mặt của mình tại đây thật thừa thãi. Mọi lời nói của nàng đều không còn có giá trị nữa. Nàng ôm mặt khóc chạy một mạch ra hậu hoa viên mà không thêm nói thêm một lời nào nữa.

3. Chương 3: Nụ Hôn Đầu

Lạc Nhạn vừa chạy vụt đi, Hàn Phong thấy vậy liền lên tiếng:

- Cha, Vương bá bá, con xin phép đi xem nhị tiểu thư thế nào.

Lúc này Vương lão gia cũng đã nguôi ngoai, quay lại phía Hàn Phong:

- Con không cần chạy theo nó đâu, cứ kệ nó đi.

Thấy vậy, Hàn lão gia bèn can ngăn:

- Huynh cứ mặc Phong nhi đi, cứ để nó đi xem hôn thê của nó ra sao rồi.

- Vậy con xin phép!

Hai vị lão gia nhìn nhau tủm tỉm cười.

Gió khẽ đưa ngang qua mái tóc của Lạc Nhạn, nàng ngồi bên cạnh những bông hoa đang khoe sắc mà hai hàng lệ cứ tuôn rơi. Nghe tiếng bước chân, nàng từ từ quay lại. Hóa ra đó chính là vị hôn phu của nàng- Hàn Phong. Ánh mắt của nàng trở nên vô cùng tức tối.

- Sao? Ăn một cái bạt tai chắc là đau lắm. Nhưng đó là do tiểu thư tự chuốc lấy mà thôi.

- Nhà người....nhà người.

- Cô có phản đối thì cũng đâu thay đổi được gì? Thà rằng cứ chấp nhận hôn sự này đi, rồi ta sẽ đối xử tốt với cô, yêu thương, chiều chuộng cô như bà hoàng.

Vừa dứt câu, Hàn Phong vòng tay qua eo của Lạc Nhạn, kéo mạnh nàng áp sát vào người hấn. Đây là lần đầu tiên mà Lạc Nhạn gần một nam nhân đến như vậy, đã vậy nó còn xảy ra trong chớp nhoáng. Nàng chờ người ra, chưa kịp phản ứng gì thì Hàn Phong đã đặt lên nàng một nụ hôn nhẹ. Khung cảnh lúc này thật là đẹp.

Xung quanh là những loài hoa đang khẽ đung đưa trong gió, đang vươn mình để khoe sắc. Nàng chợt rùng mình, hất mạnh Hàn Phong ra xa. Khuôn mặt nàng lúc này trở nên đỏ ửng, đỏ hơn cả những cánh hoa hồng, rồi nàng lấy hết sức bình sinh, tát thật mạnh vào mặt của Hàn Phong.

- Nhà người nghĩ người là ai mà dám hành động như vậy? Thật là vô liêm sỉ. Người....người...

- Tốt nhất cô nên chấp nhận số phận đi. Cô không thể thay đổi được điều gì đâu.-Hàn Phong ghé sát tai Lạc Nhạn mà thì thào.

Thật không ngờ trên đời lại có loại người vô sỉ đến như vậy. Hôm nay, bao nhiêu sự việc đã diễn ra khiến cho nhị tiểu thư của Vương gia vốn hoạt bát, lanh lợi giờ đây tự nhốt mình trong phòng. Đầu tiên là cha nàng đã lớn tiếng quát mắng nàng, tiếp đó là cái bạt tai mà cha nàng đã giáng xuống. Tệ hơn nữa chính là nụ hôn đó, nụ hôn đầu đời của nàng. Nghĩ đến đây, nàng bất giác đưa tay lên chạm vào môi của mình. Không hiểu sao lúc đó nàng lại cảm thấy có một luồng điện chạy dọc cơ thể, nó khiến nàng không thể phản ứng lại được. Nàng lắc đầu quây quây rồi hai má lại trở nên đỏ ửng, cái kẻ như vậy mà được gọi là hoàn hảo sao? Có mà vô sỉ. Nàng ầm ỨC, hận rằng không thể đâm chết hắn ngay lúc đó. Nhưng điều nàng quan tâm hơn hết đó là làm sao để phá bỏ được hôn ước đó. Nàng trầm trọc, suy tư và rồi đã vạch sẵn những kế hoạch để phá bỏ hôn ước.

- Hàn Phong, trận chiến chỉ mới bắt đầu. Nhà ngươi hãy đợi đấy, bốn tiểu thư dù chết cũng phải phá hủy hôn sự này!

4. Chương 4: Tình Mẫu Tử

Những ngày sau đó, nhị tiểu thư Lạc Nhạn cứ nhốt mình trong phòng mà không chịu ăn uống gì. Điều này khiến cho Vương lão gia và Vương phu nhân vô cùng lo lắng. Vương Du và Lạc Hy hết lời khuyên răn em, nhưng mọi lời nói đều như gió bay, Lạc Nhạn đều không hề để tâm.

- Giờ con muốn sao đây?

- Con muốn hủy hôn ước với Hàn gia.-câu trả lời gọn nhẹ, nhanh như thoát.

Lúc này đôi mắt của nàng hấp háy, mở to nhìn về phía cha mình, mong chờ một tiếng ừ từ ngài. Nhưng không, trái ngược với suy nghĩ của nàng, Vương lão gia vẻ mặt đã trở nên nghiêm nghị, lạnh lùng:

- Ta phải nói với con bao nhiêu lần nữa hử Nhạn nhi? Chuyện hôn sự này là do các bậc tiền bối của hai gia tộc chấp thuận. Hơn nữa, có bao nhiêu cô gái muốn được lấy Hàn Phong vậy mà con lại không chịu là sao? T...a...ta thật tức chết vì con mà.

Nói xong Vương lão gia ngồi phịch xuống ghế, thờ dãi.

- Hắn thì có gì mà tốt đẹp chứ? Cũng chỉ là một nam nhân bình thường, hắn đâu phải tiên nhân gì để cha phải ca ngợi hắn như vậy chứ. Hắn cũng chỉ là một kẻ vô sỉ mà thôi!

- Con...

Wương phu nhân hốt hoảng chạy lại.

- Lão gia, ông bình tĩnh lại đi.

Cánh tay của Vương lão gia giơ lên, chực đánh Lạc Nhạn một lần nữa. Nhưng may sao Vương phu nhân đã ngăn kịp. Đôi mắt Vương lão gia lúc này hằn lên những đường máu đỏ cho thấy ngài đang rất tức giận. Lạc Nhạn cũng rất ngỡ ngàng. Nhưng rồi nàng đã hoàn hồn lại nhanh hơn lần trước. Nước mắt ghen ngào, nàng mãi mới có thể thốt nên lời:

- Cha có còn coi con là con gái cha nữa không? Chỉ vì một nam nhân tầm thường mà cha nỡ đối xử với con như vậy sao? Thật không công bằng... Đã như vậy thì con thà chết còn hơn!

Vừa nói dứt lời, nàng liền chạy về phòng đóng sầm cửa lại. Không gian thật yên tĩnh, mọi vật như lặng im nhường cho những tiếng nức nở của một thiếu nữ mười sáu. Nàng quyết tâm sẽ tuyệt thực cho tới khi nào cha nàng chịu hủy bỏ hôn ước mới thôi. Không ai có thể khuyên giải được nàng, nàng là một tiểu thư ương bướng. Thương con, Vương phu nhân hết lần này đến lần khác đều mang cơm đến cho con gái. Nhưng lần

nào cũng vậy, mang vào bao nhiêu thì lại mang ra bấy nhiêu. Để rồi bà phải nói những lời đầm nước mắt với con gái:

- Mẹ xin con, giờ mẹ phải làm sao thì con mới chịu ăn uống trở lại đây. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì con cũng không nên hành hạ bản thân mình như vậy chứ. Thử hỏi nhờ con có mệnh hệ gì thì mẹ làm sao mà sống nổi đây.

Lời nói như van nài tha thiết của Vương phu nhân hòa lẫn với những tiếng khóc nghẹn ngào. Ngày thường trông bà uy quyền bao nhiêu thì giờ đây thấy bà thật tội nghiệp. Bà vì thương con đến nước phải van xin con, van xin con ăn uống trở lại. Đường như trong suốt những ngày mà Lạc Nhạn tuyệt thực, bà đã khóc cạn nước mắt, giờ đây những giọt nước mắt kia như là những giọt máu trong lòng bà vậy. Thấy mẹ mình như vậy, Lạc Nhạn cũng không cầm lòng được. Nàng quỳ xuống bên mẹ mình, nức nở.

- Thực lòng con cũng không muốn tự hành hạ bản thân mình như vậy. Nhưng do cha đã ép con, người cứ ép con phải lấy người mà con không thương. Thử hỏi làm sao mà con có thể chấp nhận được cơ chứ. Mẹ à! Mẹ đừng khóc nữa, mẹ khóc như vậy làm con cảm thấy đau khổ lắm.

Cả hai người đều nức nở, nghẹn ngào. Vương phu nhân cũng chỉ biết vỗ về, an ủi con, động viên con ăn uống trở lại.

Đêm đã khuya, chỉ còn mình Lạc Nhạn ngồi ngắm trăng. Giờ nghỉ lại, nàng thấy thương mẹ vô cùng. Hồi chiều hành động đó của mẹ nàng đã khiến nàng vô cùng xót xa. Và rồi tình mẫu tử thiêng liêng đã hạ gục nàng. Nàng lại thua trong cuộc chiến với cha nàng để hủy bỏ hôn ước này.

5. Chương 5: Oan Gia Ngõ Hẹp

Vài ngày sau đó, khi đã lấy lại vẻ mặt tươi tắn, hồng hào trở lại, Lạc Nhạn cùng đại tỷ đi dạo phố. Lâu rồi nàng không đi lại trên con phố này. Con phố này rất đông vui, nhộn nhịp, từ trước tới giờ vẫn vậy. Chỉ có con người là thay đổi thôi.

- Vương nhị tiểu thư, lâu lắm không thấy cô đi dạo phố.

Lạc Nhạn quay lại, đó là Dịch lão bá- một người bán trang sức tại chợ. Nàng mỉm cười đáp lễ:

- Dịch lão bá, lão bá dạo này khỏe chứ?

- Đa tạ tiểu thư quan tâm, lão già này vẫn còn khỏe mạnh lắm. Có hàng mới về, hai cô có muốn xem thử không?

Lạc Nhạn định nói không để rồi đi tiếp, nhưng Lạc Hy đã nhanh hơn cô một bước:

- Có, lão bá cho chúng tôi xem đi.

Hễ nhắc tới mấy đồ làm đẹp là Lạc Hy lại rất hồ hởi. Ánh mắt nàng sang rực lên như bắt được vàng. Dịch lão bá lấy ra một chiếc trâm cài đầu đẹp rực rỡ. Nó được điêu khắc thật tinh xảo, thật hoàn mỹ. Lạc Nhạn cũng không thể rời mắt khỏi nó được. Thật là một món đồ đẹp quá đi mà!

- Ô! Ai đây ta? Tại hạ xin chào nhị vị tiểu thư.

Giọng nói nghe quen quen, hơn nữa nó còn làm cho Lạc Nhạn bỗng dưng thấy ớn lạnh. Hai nàng cùng quay lại, hóa ra đó chính là Hàn Phong- vị hôn phu của Lạc Nhạn. “Đúng là oan gia ngõ hẹp mà”- Lạc Nhạn thầm nghĩ. Nhưng rồi nàng cũng đành cúi chào đáp lễ lại “tên đáng ghét đó”- chính là Hàn Phong. Cả con phố rộng lớn như thế này thì cơ sao nàng lại gặp phải hắn chứ? Tại sao? Ngoài mặt thì Lạc Nhạn vẫn gắng kìm nén cảm xúc nhưng bên trong thì nàng đã bốc hỏa từ khi nhìn thấy hắn. Chuyện ngày hôm đó nàng vẫn chưa thể quên được, đó là nụ hôn đầu của nàng cơ mà, sao hắn lại dám làm như vậy. Thật càng nghĩ càng thấy tức mà. Nàng quay mặt đi tiếp, bỏ mặc lại hai khuôn mặt đang ngẩn ngơ kia. Lạc

Hy vội đuổi theo tiểu muội, Hàn Phong cũng rào bước đi theo.

- Sao vậy? Thấy ta nên nàng không kìm nén được cảm xúc nữa à? Không sao, nếu như nàng đã thích ta rồi thì cứ nói đi, dù sao ta và nàng sinh ra là để giành cho nhau mà.

Nói xong Hàn Phong cười đắc chí như vừa bắt được vàng vậy. Đoạn Lạc Nhạn quay lại, mặt đờng đờng sát khí:

- Hàn thiếu gia, có lẽ ngài đã hiểu lầm điều gì đó ở đây. Ta mà thích người như ngài á? Ngài đừng có mơ tưởng viễn vông nữa đi. Dù chết ta cũng không có thích ngài đâu.

Trước khi bỏ đi, Lạc Nhạn quay lại và nói lời cuối cùng:

- Người hãy nhớ lấy điều này, ta dù chết cũng không lấy người.

Nàng quay lưng bước đi, lúc này phía sau nàng có một chàng trai tuấn tú đang mỉm cười. Nụ cười vui vẻ, xuất phát từ niềm hạnh phúc nào đó.

Rồi kể từ cái ngày định mệnh đó, đi đâu nàng cũng chạm mặt Hàn Phong. Dù là đi dạo phố hay lên chùa cầu bình an, hay nàng đi chơi thuyền ở hồ cũng đều gặp hần. Tại sao đi đâu nàng cũng gặp mặt hần chứ? Hay là hần đã cài nội gián trong phủ của nàng? Lần nào cũng vậy! Hề đụng mặt là họ lại cãi nhau, dù ít hay nhiều nhưng người bực bội vẫn là Vương Lạc Nhạn. Còn người luôn mỉm cười hạnh phúc phía sau nàng lại là Hàn Phong.

Mùa thu đã tới rồi. Những chiếc lá vàng đã khẽ rơi xuống. Lúc này trong lòng cô tiểu thư bé nhỏ đáng yêu đang ương mồm ột thứ tình cảm được gọi là tình yêu. Cái mồm này đang chờ mùa xuân tới để đâm chồi nảy lộc. Nhưng cô tiểu thư bé bỏng của chúng ta lại không hay biết gì về thứ tình cảm đang dần nảy nở và ngày một lớn dần trong tim mình.

6. Chương 6: Ta Thích Người Mất Rồi!

Đông đi, nhường lại chỗ ủa xuân tươi mới đến.

Cũng sắp đến ngày lễ thành hôn của Vương Lạc Nhạn và Hàn Phong diễn ra, ấy vậy mà Lạc Nhạn vẫn chưa tìm được cách nào để hủy bỏ hôn sự này. Mọi cách nàng làm đều thất bại, không có nổi lấy một tia hy vọng. Phải làm sao đây? Phải làm sao bây giờ mới được? Nàng hằng đêm trằn trọc suy nghĩ cách phá bỏ hôn sự. Nhưng không có ý tưởng nào hay lóe lên trong đầu nàng.

Ngày ngày nàng đi đi lại lại trong phủ, hết vào thư phòng, lại ra hoa viên ngắm cảnh. Một vật gì đó đập vào đầu nàng. Nàng bất giác quay lại, thì ra đó là đại huynh của nàng.

- Nhạn nhi, sao muội cứ ủ rũ vậy? Sắp tới ngày muội xuất giá rồi, muội phải vui lên mới đúng chứ?

- Huynh à, huynh nghĩ giờ muội có tâm trạng để vui hay sao? Muội phải thành thân với một người mà muội không hề yêu thương. Thử hỏi nếu là huynh thì huynh sẽ làm thế nào?

- Ta... ta...

Đến đây, chợt có một ý tưởng lóe lên trong đầu Lạc Nhạn. Nàng quay sang đại huynh của mình, cười nụ cười bí hiểm.

- Nay, muội đang có ý định gì mà nhìn ta như vậy? Ta nói trước là ta không giúp đâu nha.

Nói vừa dứt câu, Vương Du liền chạy vọt đi, để lại Lạc Nhạn không kịp phản ứng gì.

- Hừ! Huynh không giúp muội thì muội tự làm vậy.

Nói xong, nàng đứng dậy, rào bước tiếng về phía khuê phòng của mình. Nàng khẽ đóng cửa lại.

- Không ai giúp ta thì ta sẽ tự nghĩ cách để bỏ trốn khỏi đây. Đêm nay ta sẽ lên ra khỏi phủ.

Nàng định sẽ chạy trốn khỏi hôn sự này. Ngay trong đêm nay. Chỉ vì chuyện hôn sự này mà nàng phải mang tiếng đào hôn. Như vậy có đáng hay không? Nàng cũng day dứt, nàng thương cha mẹ, nhưng nàng buộc phải đi vì nàng không chấp nhận hôn sự này.

Màn đêm dần buông xuống, bầu trời đêm nay u ám như muốn báo trước điều gì đó, điều gì đó sắp xảy đến với số phận nàng chăng? Nhưng rồi nàng vẫn khấn gúi bỏ đi. Nàng rón rén đi ra bằng cửa sau. Trước khi đi nàng quay lại lần cuối để ngắm căn nhà yêu dấu của mình suốt mười tám năm qua. Không biết lần này ra đi nàng có cơ hội để trở lại hay không. Nhưng dấu sao nàng vẫn phải ra đi.

Gà gáy trong chuồng, mặt trời ló rạng trên đỉnh đầu. Mọi hoạt động trong Vương phủ đã bắt đầu.

- Ngày thường giờ này đã thấy Nhạn nhi đi dạo rồi, sao hôm nay vẫn chưa thấy nhi?

Lạc Hy nói cung đại huynh Vương Du. Vương Du nghĩ ngợi một lát, rồi lên tiếng:

- Chắc là hôm qua dỗi ta không giúp muội ấy nên giờ nằm lì trong phòng đó.

- Muội ấy nhờ huynh việc gì thế?- Lạc Hy làm vẻ khó hiểu.

- Ta cũng không rõ nữa. Muội ấy chưa kịp nói thì ta đã bỏ chạy rồi.

- Ha ha!

Lạc Hy cất tiếng cười đắc chí khiến đại huynh Vương Du của mình thì có tiếng la thất thanh:

- Không xong rồi, không xong rồi, nhị tiểu thư biến mất rồi!

- Cái gì? Nhà người nói lại ta nghe xem nào?

- Nhị...nhị tiểu thư biến mất rồi. Đây là bức thư mà nô tì tìm thấy trong phòng nhị tiểu thư.

Vương Du và Lạc Hy sau khi nghe xong liền chạy đi tìm Vương lão gia và Vương phu nhân vừa hét lên:

- Ôi trời ơi!

.

.

.

- Thật là tức chết đi mà! Không ngờ Nhạn nhi lại dám làm ra những chuyện như thế này. Du nhi!

- Dạ thưa cha!

- Con mau phái gia nô đi tìm nó ngay, mau lên. Hy nhi con thử qua Hàn gia coi xét tình hình, thử xem có ai thấy Nhạn Nhi không.

- Vâng thưa cha!

Vậy là mỗi người một ngã tìm tung tích nhị tiểu thư nhà họ Vương.

Cùng lúc ấy, cách đó không xa, có một cô gái đang chậm rãi đi trên một vùng núi phong cảnh tuyệt đẹp. Nàng ăn mặc dân dã, nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp cao quý của một vị tiểu thư đài các. Đó chính là vị tiểu thư bỏ trốn của Vương phủ- Vương Lạc Nhạn. Nàng vừa đi vừa nhắm mắt vừa ngắm cảnh đẹp nơi đây.

Cũng thời gian ấy, cũng tại nơi ấy, có một vị thiếu gia khôi ngô, tuấn tú đang đi thưởng ngoạn cùng gia nô. Chàng vừa đi vừa phe phẩy chiếc quạt cầm trên tay vừa ngắm cảnh sơn thủy hữu tình, bất chợt chàng nổi hứng làm một bài thơ. Lời thơ và tiếng hát cùng hòa quện vào nhau, tạo nên một giai điệu cuốn hút lòng người, khiến những ai nghe thấy đều si mê nó. Bất chợt Lạc Nhạn và vị thiếu gia đó gặp nhau. Nàng giật mình định quay đầu bỏ chạy nhưng đã bị phát hiện. Đó chính là Hàn Phong, kẻ thù truyền kiếp của nàng.

- Cô định đi đâu mà lại cầm tay nãi kia?

- Ta đi đâu kệ ta, không mắc mớ gì tới nhà người hết.

- Ô hô! Không phải là vị hôn thê của ta định đào hôn đó chứ?

Giọng nói của Hàn Phong chứa đầy sự châm chọc, mỉa mai, nhưng nó cũng đã đâm trúng tim đen của nàng. Nó khiến nàng đỏ mặt và trở lên ấp úng:

- Ta...ta... ai bảo nhà ngươi như thế? T...a t...a chỉ là đi du ngoạn thôi mà.

- Ô hô, chỉ có vậy thôi thì sao mặt cô lại đỏ như vậy? Hơn nữa cô còn nói lấp lửng chứ? Nói thật đi, có phải ta đã đoán trúng tim đen của cô rồi không?

- Hừ! Nhà ngươi nghĩ nhà ngươi là ai mà phán như vậy? Dẫu sao đó cũng là chuyện của ta, không liên quan tới người.

Dứt lời, Lạc Nhạn toan định bỏ đi thì bỗng từ đâu xuất hiện những tên vệ mặt hung tợn, kẻ tay cầm kiếm, kẻ tay cầm đao. Những gia nô của Hàn Phong liền xúm lại bảo vệ Hàn Phong cùng Lạc Nhạn. Thì ra đó chính là bọn sơn tặc cai quản vùng núi này. Nàng hoảng hốt đứng nép vào Hàn Phong. Bọn sơn tặc lớn tiếng quát tháo:

- Tụi bay có bao nhiêu tiền bạc, đồ đạc quý giá hãy giao nộp ra đây mau.

- Ngươi đừng có giả vờ thôi còn đồ ra đây, ngươi có biết ta là ai không hả?- Hàn Phong cũng hét lên.

- À, thằng này, mày cũng dám lớn tiếng quát tháo à? Kể cả cha của hoàng đế ông nội mày đây cũng cướp. Người đâu đâu xông lên!- Tên thủ lĩnh sơn tặc gào lên, hai mắt hấn nổi lên những vân máu đỏ rực. Trông thật đáng sợ.

Đám sơn tặc lâu la chỉ chờ có câu nói đó, tất cả cùng lao tới chỗ Hàn Phong và Lạc Nhạn, đao kiếm chém loạn xạ. Những gia nô đi theo hộ tống Hàn Phong chỉ còn lại vài ba người, chàng và nàng đành phải tự bảo vệ bản thân. Hàn Phong không những giỏi văn thơ mà võ nghệ cũng không tệ. Còn Lạc Nhạn, xuất thân trong một gia đình có truyền thống võ học, cho nên võ nghệ của nàng cũng không tồi. Đây là lần đầu tiên hai người sát cánh bên nhau kể từ khi quen biết. Dù võ nghệ của họ rất giỏi nhưng vì lũ sơn tặc này đông như kiến lửa, đối phó với chúng cũng rất khổ sở. Bỗng Lạc Nhạn nghe tiếng la thất thanh của Hàn Phong:

- Lạc Nhạn cẩn thận.....

Nàng quay lại phía tiếng hét của Hàn Phong, thấy hắn đã đỡ cho nàng một nhát đao ở ngay bụng. Mọi chuyện xảy ra chớp nhoáng, nàng vội chạy lại, nhưng Hàn Phong đã trúng nhát đao đó và ngã vào lòng nàng. Cũng lúc này, đoàn gia nô của nhà họ Vương cũng đến kịp lúc, bọn sơn tặc thấy vậy liền rút lui.

.

.

.

Hàn Phong được đưa lên xe ngựa, cấp tốc đi tới chỗ đại phu gần nhất. Lạc Nhạn cũng đi theo xe ngựa chở Hàn Phong. Trong xe ngựa, Lạc Nhạn sắc mặt tái nhợt, hai hàng lệ cứ tuôn rơi, Hàn Phong bấy giờ lúc tỉnh lúc mê.

- Sao nàng lại khóc rồi? Như vậy là xấu lắm biết không?

- Tất cả là tại ta, tại ta mà thiếu gia.....

Hàn Phong đưa bàn tay đầm máu của mình lên lau những giọt lệ trên má Lạc Nhạn.

- Cái này không phải là do lỗi của nàng. Đó là do ta nguyện mà... nàng đừng tự trách mình nữa.

Đến đây, Hàn Phong ngửa mặt nhìn lên phía trên nóc xe rồi nói:

- Nàng vẫn như xưa, không hề thay đổi...

Lạc Nhạn khẽ chau mày tỏ vẻ khó hiểu, bấy giờ nàng mới để ý, trong cơn mê man Hàn Phong đã gọi nàng rất tình tứ, thân mật. Còn nữa, khi cảnh báo cho nàng, Hàn Phong đã gọi thẳng tên của nàng. Nghĩ lại những điều này mà nàng cảm thấy cơ thể nóng ran, hai má đỏ ửng. Trông nàng lúc này đáng yêu vô cùng.

- Hồi đó nàng trông rất đáng yêu, luôn chạy theo ta đi chơi, ta nhớ rất rõ. Lúc đó nàng còn rất hay khóc nhè, khiến ta luôn phải dỗ dành nàng hết...nàng có biết lúc đó nàng rất đáng yêu không?

Lạc Nhạn ngó người ra, tại sao nàng lại quên mất người bạn thời thơ ấu này chứ. Giờ nàng mới nhớ ra, Hàn Phong chính là người bạn thơ ấu thân thiết của nàng.

- Nàng có biết ... ta đã thích nàng từ khi đó không hả? Ta...ta...đã... rất thích nàng đó!

Mặt của Lạc Nhạn đỏ ra khi nghe câu nói đó của Hàn Phong. Nàng thấy lồng ngực mình nóng ran, toàn thân như muốn bốc lửa. Như vậy là sao chứ? Sao nàng lại cảm thấy khó chịu đến như vậy?

7. Chương 7: Bí Mật Dần Hé Mở!

Hai ngày đã trôi qua rồi mà vẫn chưa có tin tức gì của Hàn Phong, hơn nữa, cũng vì ngại ngùng nên Lạc Nhạn không hỏi bất kỳ ai về vấn đề đó. Ngoài mặt thì nàng làm ra vẻ không quan tâm, không để ý gì đến chuyện của Hàn Phong, nhưng thực chất trong lòng nàng thì đang như lửa đốt, đang đau đáu hướng về Hàn Phong.

Đã hai ngày trôi qua kể từ cái ngày nàng định đào hôn, cũng chính là cái ngày mà Hàn Phong ra tay cứu nàng mà bị trọng thương. Và đó cũng chính là cái ngày mà nàng đã nảy sinh tình cảm với hắn ta. Những lời nói ngày hôm đó, những cử chỉ của Hàn Phong hôm đó, nàng vẫn còn nhớ như in, nó làm cho nàng bất rứt, khó chịu. Nhưng nàng vẫn còn hoài nghi, bởi đó là những lời nói của Hàn Phong trước lúc bất tỉnh, nó khơi gợi lại cho nàng về một phần kí ức đã lãng quên.

Thấm thoát hai ngày nữa lại trôi qua mà tin tức của Hàn Phong vẫn bất tăm. Lúc này Lạc Nhạn đã thật sự lo lắng. Thấy tiểu muội ngày ngày đều có vẻ lo âu, trông ngóng điều gì đó, Lạc Hy mới đến hỏi han:

- Muội sao thế? Ta thấy muội ngày nào cũng đi đi lại lại, đang đợi ai à?

- À....ờ... à không có gì đâu tử, muội cảm thấy trong phòng ngột ngạt nên ra ngoài đi dạo thôi mà!

Nàng vừa nói vừa gượng cười. Nhưng Lạc Hy đã tinh ý phát hiện ra rồi nàng đi tìm đại huynh của mình trò chuyện.

- Du huynh, Nhạn nhi có thái độ lạ lắm ý.

- Là là làm sao?- Vương Du quay ra hỏi

- Nhạn nhi bốn hôm nay rồi, con bé cứ như người mất hồn vậy.

Ngẫm nghĩ một hồi, Vương Du bỗng như chợt nhớ ra điều gì đó, bèn quay lại nói với Lạc Hy:

- Ha ha ta đã biết Nhạn nhi làm sao rồi.

- Nhạn nhi bị làm sao cơ hả huynh?- Ánh mắt của Lạc Hy đau đáu nhìn về phía đại huynh của mình.

- Ha ha! Muội theo ta đi tìm cha cái đã nào.

Ánh mắt của Lạc Hy tỏ vẻ khó hiểu, nhưng nàng vẫn lèo đèo đi theo đại huynh của mình đi tìm cha.

Tại thư phòng của Vương lão gia, người đang ngồi đọc sách say sưa, Vương Du cùng Lạc Hy bước vào, khuôn mặt của Vương Du thì vô cùng hớn hờ.

- Du nhi, có chuyện gì mà con hớn hờ thế kia?

- Cha à, có chuyện này thú vị lắm nha.

Ánh mắt của Vương lão gia cùng Lạc Hy đều đổ dồn về phía Vương Du. Có vẻ điều mà Vương Du sắp nói tới đây rất thú vị, mà ai không biết thì sẽ phải hối tiếc.

- Nhạn Nhi ý, con bé có vẻ như đã thích Hàn Phong rồi.

- Cái gì????

Vương lão gia cùng Lạc Hy đồng loạt hét lớn, bốn con mắt cùng trợn ngược lên, ngạc nhiên. Câu nói của Vương Du tựa như một cú sốc lớn đối với người nghe.

- Gì...ì...ì chứ? Con nói thật sao?

- Vâng thưa cha, con cảm nhận thấy điều đó rồi. Và dường như Nhận nhi đã dần nhớ ra Phong nhi rồi đó ạ!

Vương lão gia bất giác nhìn về phía Vương Du, hai mắt mở to đầy ngạc nhiên rồi chớp chớp vài lần để chứng thực rằng mình không nằm mơ. Đôi bàn tay của lão gia run cầm cập, từng bước chậm rãi chậm rãi tiến về phía hai đứa con của mình, dần dần đưa hai tay lên, túm lấy hai cánh tay chắc nịch của Vương Du.

- Du nhi, con... con... con nói thật chứ? Con... con... có chắc về điều đó không?

- Thật mà cha, con bé đang dần nhớ lại rồi!

Đây là bí mật lớn của Vương gia, là bí mật mà không ai dám tiết lộ, là bí mật mà ai cũng biết, ngoại trừ nhị tiểu thư Lạc Nhận. Sự việc này trên dưới trong phủ ai ai cũng rõ, nhưng suốt những năm qua, không ai dám hé lộ hay nhắc đến bí mật này

8. Chương 8: Bật Vô Âm Tín

Thấm thoát đã gần một tháng trôi qua kể từ cái ngày định mệnh ấy. Mọi tin tức về tình trạng của Hàn Phong đều như sương mù ngoài biển khơi sâu thẳm. Không biết giờ đây Hàn Phong ra sao, đã khỏe lại chưa hay đã gặp mệnh hệ gì. Ngày ngày Lạc Nhận đều đi chùa cầu khẩn, đi đi lại lại trong hậu hoa viên mà long bồn chồn không yên. Thực sự nàng rất lo lắng cho tình trạng của Hàn Phong, nhưng vì cái tội trong lòng nên giấu kín chuyện này.

Và cũng từ cái ngày ấy, Lạc Nhận không tài nào quên đi được những câu nói của

Hàn Phong trong lúc mê man. Những câu nói ấy cứ quẩn quang, văng vẳng bên tai Lạc Nhận như nàng vừa mới nghe thấy nó ngay đây thôi. Mọi chuyện thật quá mơ hồ, Hàn Phong nói rằng đã thích nàng từ rất lâu rồi, đã vậy còn nói với nàng như thể hắn ta và nàng đã quen thân nhau từ thuở bé vậy. Thật là khó hiểu!

Nhưng nói đi nói lại, qua những câu nói đó của Hàn Phong, Lạc Nhận cảm thấy trống rỗng, cảm thấy như nàng đã đánh mất, đã lãng quên điều gì đó, mà nó rất quan trọng đối với nàng. Càng cố gắng tìm hiểu đó là cái gì thì nó lại càng mông lung hơn.

Thấy tiểu muội ngày ngày đi chùa khẩn vái, ngày ngày đi đi lại lại trong hậu hoa viên với ánh mắt đăm buồn, chứa đựng cái nhìn sâu xa, Lạc Hy không kìm nén được nữa, lại gần ân cần hỏi thăm:

- Nhận nhi, muội sao thế? Gần tháng nay rồi tỷ thấy muội cứ như người mất hồn ý, có chuyện gì thì muội tâm sự với tỷ có được không?

- Không có gì đâu tỷ, chỉ là tâm trạng muội không được tốt thôi à.

Rồi nàng lại đưa đôi mắt đăm buồn đó nhìn về phía bầu trời xanh, dù là khi buồn nhưng nàng vẫn có sức cuốn hút lạ thường. Đôi mắt nàng trùng xuống, đen láy, đôi hàng mi dài, cong. Vẻ mặt nàng lúc này đã là đỉnh điểm của sự buồn bã.

- Muội đừng giấu tỷ, tỷ biết là muội có tâm sự mà, hãy nói với tỷ để vơi đi nỗi buồn của muội đi.

Lạc Nhận từ từ quay sang đại tỷ Lạc Hy, hai hàng nước mắt bắt đầu rơi, nàng sà vào lòng tỷ của mình rồi khóc nức nở:

- Tỷ à, muội cảm thấy bất an lắm, muội lo lắng lắm, muội rất sợ tỷ à... Hu hu hu...

- Muội bất an, lo sợ về điều gì?

- Muội sợ tên Hàn Phong đó xảy ra chuyện gì, muội lo sợ lắm. Nhờ hắc có mệnh hệ gì thì sao? Đã gần một tháng rồi mà không có tin tức gì của hắc. Muội thật sự rất lo sợ.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Lạc Hy thấy tiểu muội vô tư, trong sáng, mạnh mẽ của mình như vậy. Nàng không biết làm gì hơn là ngồi đó ôm tiểu muội của mình, vỗ nhẹ vào đôi vai đang run bần bật lên vì khóc của Lạc Nhạn.

- Thôi được rồi, tiểu muội ngoan của tỷ, muội nín đi, rồi Hàn Phong, hắc sẽ không sao đâu ha. Muội đừng khóc nữa, khóc như vậy là xấu lắm biết không?

- Nhưng tỷ à...

Không để cho Lạc Nhạn nói hết câu, Lạc Hy đã ngăn lại:

- Thôi được rồi, tỷ hiểu tính cách của muội chứ không phải là không. Để tỷ sẽ dò la uội về tin tức của Hàn Phong, chịu chưa?

- Dạ, cảm ơn tỷ nhiều lắm...

Lạc Hy mỉm cười hiền từ, xoa đầu tiểu muội bé bỏng của mình, và đôi mắt cũng thoáng buồn. Ngay chiều đó, Lạc Hy đã đến tìm đại huynh của mình để hỏi về tin tức của Hàn Phong. Nhưng nàng cũng cảm thấy rất khó để mở lời nên cứ đứng ngoài cửa nhìn vào một cách ái ngại.

- Muội sao thế? Đến rồi sao không vào đi.

Vương Du đã nhìn thấy Lạc Hy thập thò ngoài cửa nên đã gọi tiểu muội vào trong với ánh mắt khó hiểu. Lạc Hy lưỡng thững bước vào, nhìn đại huynh mà ngần ngừ.

- Sao? Muội có chuyện gì muốn nói với huynh thì cứ nói đi. Cứ e ngại như vậy thật chẳng giống muội ngày thường chút nào. Haizz

- Muội... muội... muội muốn hỏi huynh về chuyện của Hàn Phong.

Từ ánh mắt khó hiểu chuyển sang ánh mắt ngạc nhiên, mở to tròn, Vương Du bèn hỏi:

- Muội hỏi về Hàn Phong làm gì? Mà có chuyện gì hay sao mà tự dưng lại nhắc Hàn Phong với huynh?

- Cái này là muội hỏi cho Nhạn nhi, chứ không phải uội.

Nghe đến đây, Vương Du càng ngạc nhiên hơn, đang nhấp ngụm trà mà chút nữa là sặc.

- Nhạn nhi á?

Lạc Hy khẽ gật đầu rồi từ từ kể lại sự tình cho đại huynh nghe. Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Vương Du lắc đầu ngao ngán.

- Nhạn nhi đã thực sự quan tâm đến Hàn Phong rồi.

- Huynh à, huynh có nghĩ là Nhạn nhi đang dần phục hồi trí nhớ sau tai nạn xảy ra với Hàn Phong không?

- Huynh cũng không rõ lắm, nhưng huynh...

Lạc Hy nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào đại huynh của mình.

- Nhưng sao hả huynh? Huynh có thể nói cho Nhạn nhi chút tin tức của Hàn Phong uội ấy bớt lo lắng được hay không?

Vương Du lắc đầu ngao ngán.

- Huynh rất muốn, nhưng thật sự, huynh không có chút tin tức gì của Hàn Phong hết. Sau vụ việc Nhạn nhi đào hôn đó, huynh không hề thấy cha nhắc đến Hàn gia.

- Gì chứ? Ngay cả huynh cũng không biết gì sao? Vậy là mọi tin tức về Hàn Phong đều mù mịt.

9. Chương 9: Ký Ưc Ủa Về

Lạc Hy đem cuộc trò chuyện của mình với đại huynh ra kể cho Lạc Nhạn hay. Điều này khiến nàng càng lo lắng hơn. Ngay cả đại huynh của cô cũng không hay biết gì về tình trạng của Hàn Phong thì có lẽ nào hẳn đã gặp bất trắc gì? Bỗng ruột gan nàng nóng như lửa đốt, như có hàng ngàn mũi kim đâm vào tim nàng, khiến nàng khó chịu vô cùng. Ngay lúc này đây, trong đầu nàng hiện ra những hình ảnh quen thuộc. Đầu nàng đau như búa bổ, như có hàng vạn con ong đang vo ve trong đầu nàng. Trời đất quay cuồng, trăng sao đảo lộn. Bất thành linh nàng ngã xuống đất, bất tỉnh. Mọi người hốt hoảng, chạy lại chỗ Lạc Nhạn:

- Nhạn nhi... Nhạn nhi... muội làm sao vậy nè?

Thời gian thấm thoát trôi, đã hơn bảy canh giờ kể từ lúc Lạc Nhạn bất tỉnh, đến giờ nàng vẫn còn mê man. Mọi người đều vô cùng lo lắng, Vương phu nhân thì khóc không ngừng, cứ túc trực bên con suốt. Trong cơn mê man, Lạc Nhạn nói những điều mơ hồ khiến ọi người nửa mừng nửa lo.

- Cha à, những câu nói trong lúc mê man của Nhạn nhi, có lẽ nào muội ấy đã khôi phục lại được trí nhớ rồi không?

- Du nhi? Con nói có thật không? - Vương phu nhân bật dậy, vin vào tay Vương Du, run run.

- Con nghĩ là như vậy đó mẹ, những câu nói mê man đó của Nhạn nhi đúng với thời thơ ấu của Nhạn nhi.

Sự việc này thật khó hiểu, và khó giải quyết, Hàn Phong thì bất vô âm tín, còn Lạc Nhạn thì bất tỉnh nhân sự. Mọi chuyện đang ngày trở nên rắc rối, bế tắc.

Bỗng có sự va chạm nhẹ vào bàn tay của Vương phu nhân, va chạm một cách yếu ớt, vật vừa va chạm đó rất mềm mại. Vương phu nhân bất giác quay lại, đó chính là bàn tay của Lạc Nhạn, nàng đang dần dần mở mắt ra, rất chớp nhoáng rồi lại nhắm lại.

- Nhạn nhi... Nhạn nhi... con tỉnh rồi à?

Mọi người hốt hoảng, chạy ngay đến kề bên giường của Lạc Nhạn, vẻ mặt rạng rỡ pha chút lo lắng.

- Ừm... mẹ à... sao con lại ở đây vậy?

- Muội đột nhiên bất tỉnh, đã mê man hơn bảy canh giờ rồi đó.

- Muội bị ngất sao?... Muội thấy nhức đầu quá, toàn thân không có chút sức lực nào nữa.

- Nhạn nhi, con nằm nghỉ đi, để mẹ đi sắc thuốc cho con.

Mọi người giải tán khi thấy Lạc Nhạn tỉnh lại, đã phần nào an tâm hơn về chuyện nàng bị ngất. Bây giờ ai về việc này, làm cho xong vì cũng sắp hết ngày rồi. Nhưng Vương phu nhân cảm thấy Lạc Nhạn có gì đó rất khác thường, không giống như mọi khi nữa, nhưng bà không tài nào diễn tả nổi.

Hai ngày kể đó, sau khi được mọi người chăm sóc chu đáo, Lạc Nhạn đã bình phục, gương mặt đã trở lại hồng hào, tươi tắn mọi khi. Nhưng ai cũng cảm thấy

Lạc Nhạn có gì đó thay đổi, không giống như trước kia nữa, nàng trầm tư hơn hẳn trước kia, không còn hoạt bát nữa, suốt ngày chỉ ngồi ủ dũ một chỗ.

- Muội làm sao thế? Huynh thấy muội khác lắm đó.

- Huynh à, muội hỏi điều này, huynh phải trả lời thật lòng uội biết nhé!

Vương Du nghiêng đầu nhìn Lạc Nhạn với ánh mắt đầy khó hiểu, còn Lạc Nhạn vẫn không quay lại nhìn đại huynh lấy một lần, ánh mắt đắm chiều nhìn về phía chân trời xa xăm, xanh thẳm.

- Ủ, muội hỏi đi.

Vương Du từ từ ngồi xuống cạnh Lạc Nhạn, ánh mắt vẫn tỏ vẻ khó hiểu và không hề rời khỏi đôi mắt của tiểu muội.

- Tính đến nay, kể từ ngày muội rơi từ trên núi xuống hai năm về trước, muội đã mất đi một phần ký ức. Có phải không huynh?

- Sao... sao muội... muội lại...

- Muội đã nhớ lại hết rồi huynh ạ, muội đã lấy lại toàn bộ trí nhớ của mình rồi, không sót một điều gì hết.

Từ khó hiểu chuyển qua ngỡ ngàng, rồi như có tiếng sét đánh ngang tai, Vương Du hai mắt mở to, miệng há hốc, không thể kìm nén được khi nghe xong câu nói của tiểu muội mình.

- Th... ật... sao? Có thật là muội đã nhớ lại tất cả?

- Ừm, đó là sự thật huynh à. Muội có một điều thắc mắc muốn hỏi huynh, huynh hãy trả lời uội.

- Ừ muội hỏi đi...

- Hôm đó, là cái ngày muội rơi xuống vách núi, lúc đó muội đi cùng Hàn Phong, có một đám người đã chặn bọn muội lại, trong đó có một cô nương, chính cô ta đã xô muội ngã, muội muốn biết cô ta là ai? Và cô ta có quan hệ gì với Hàn Phong.

Quả thật Lạc Nhạn đã lấy lại được trí nhớ, không sót một chi tiết nào. Điều này cũng vừa khiến Vương gia vui, vừa khiến cho họ lo lắng khó tả. Một nỗi lo sợ đã dấy lên trong lòng trên dưới toàn gia.

10. Chương 10: Vén Bức Màn Bí Mật, Sự Trơ Trẽn Của Người Đàn Bà Thâm Độc

Vương Du không biết phải trả lời câu hỏi của tiểu muội như nào, nên chàng đành đưa tiểu muội của mình tới gặp cha, để cha có thể cho nàng một câu trả lời thỏa đáng. Sau khi nghe kể toàn bộ câu chuyện giữa Lạc Nhạn và Vương Du lúc này, ai nấy đều ngạc nhiên, mừng rỡ nhưng cũng pha chút lo lắng, e ngại.

- Mọi người không ai có thể trả lời cho con sao? Cha? Mẹ?... Đại huynh, đại tỷ???

- Chuyện này... cái này thì... con thật sự muốn khơi gợi lại chuyện đó? Con không thể quên đi chuyện hai năm trước hay sao?

Ánh mắt của Lạc Nhạn bây giờ đã trở nên lạnh lùng, vẻ mặt vô cùng điềm nhiên, không tỏ chút cảm xúc nào. Giờ đây nhìn nàng như một con người hoàn toàn khác, nàng dường như trở nên vô cùng lạnh lùng, thật đáng sợ. Mọi người đều cảm thấy một nỗi căm hận đang dâng lên trong lòng nàng.

- Tại sao chứ? Sau tất cả những gì bọn họ gây ra cho con, tại sao con lại phải quên đi, dù cho đó là chuyện của hàng chục năm, hàng trăm năm thậm chí là hàng ngàn năm trước, con sẽ không bao giờ quên đâu.

- Nhạn nhi à...

Không để cho Vương lão gia nói hết câu, Lạc Nhạn đã quay lưng bỏ đi, trước khi đi, nàng đã quay lại và nói:

- Nếu mọi người không cho con hay sự tình thì con sẽ tự tìm hiểu xem mọi chuyện là thế nào. Nhưng con dám chắc là con sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ đó đâu. KHÔNG BAO GIỜ!

Sau tiếng quát đó, Lạc Nhạn bỏ về phòng, bỏ lại đằng sau những gương mặt ngỡ ngàng của mọi người. Quả thật, từ sau khi lấy lại trí nhớ, Lạc Nhạn đã trở thành một con người khác, không còn là một tiểu thư vô tư như trước nữa, mà trong lòng giờ đây dâng lên ngọn lửa thù hận ngút trời.

Những ngày sau đó, Lạc Nhận có hành tung rất thần bí, ban ngày không thấy bóng dáng nàng đâu, nàng không hề nói chuyện với bất kỳ ai, vẻ mặt lầm lỳ, lạnh lùng khó tả. Lạc Hy thường ngày vẫn thân với Lạc Nhận hơn, nàng đã vào phòng Lạc Nhận hỏi thăm:

- Muội sao vậy? Đạo này ta thấy muội lạ lắm, có gì kể cho tỷ nghe xem sao.
- Chuyện này không cần tỷ quan tâm.
- Tại sao muội lại như thế? Muội có tâm sự gì thì nói cho tỷ nghe đi, biết đâu tỷ sẽ giúp được gì đó uội.

Ngẫm nghĩ một lát, Lạc Nhận bèn quay sang Lạc Hy:

- Vậy ngày mai tỷ đi với muội tới Hàn gia nhé, chuyện này tỷ không được nói với ai, biết chưa?
- Ừm...

Mọi chuyện càng ngày càng khó hiểu, càng thần bí hơn. Và càng ngày Lạc Nhận càng trở nên căm phẫn và lạnh lùng.

Sáng hôm sau, Lạc Nhận cùng Lạc Hy đến Hàn gia.

- Xin chào Vương đại tiểu thư, Vương nhị tiểu thư. Mới sang hai vị đã đến có việc gì ạ?

Vị quản gia của Hàn gia mở cửa, vẻ mặt ngạc nhiên.

- Hàn lão gia và Hàn Phong có nhà hay không?
- Dạ thưa, có ạ!
- Mau đưa ta đến gặp họ.

Lạc Hy ngỡ ngàng, thầm nghĩ: “chẳng phải Hàn Phong đã bắt vô âm tín suốt cả tháng nay rồi sao? Tại sao lão quản gia lại nói hắn có ở nhà? Chuyện như vậy là sao cơ chứ? Tại sao Lạc Nhận lại biết được hắn ở trong phủ cơ chứ? Thật là khó hiểu quá đi mà.” Bất giác Lạc Nhận kéo tay Lạc Hy đi vào bên trong phủ.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt nàng thật đáng hổ thẹn. Lạc Hy ngạc nhiên, hét lớn lên khiến ọi người giật mình, hoảng hốt, trong đó Hàn Phong. Trong phòng của Hàn Phong, không chỉ có mình hắn ta mà còn có một người phụ nữ khác, xinh đẹp, y phục gợi cảm, xộc xệch.

- Nhận nhi, sao nàng lại đến đây?

“Bốp” một cái tát trời giáng, dường như Lạc Nhận đã dung sự căm phẫn của mình để tạo nên cái tát đó, nó khiến cho khuôn mặt Hàn Phong in dấu tay của nàng mà vẻ mặt rất đỗi ngạc nhiên.

- Này cô kia, cô làm cái trò gì vậy hả? Sao lại đánh Phong nhi vậy chứ? Thật chẳng biết phép tắc gì.

Nói rồi, cô ta lả lướt lại gần chỗ Hàn Phong, đưa bàn tay nuột nà lên vuốt má

Hàn Phong:

- Phong nhi à, chàng có sao không?
- Giờ đây ta đã hiểu, ta đã hiểu mọi chuyện, suốt cả tháng qua, ta đã lo lắng cho ngươi, lo ngươi có mệnh hệ nào. Nhưng giờ đây... giờ đây... khi thấy ngươi ân ái cùng người đàn bà này thì ta đã hiểu. Ngươi không cho ta biết về tình trạng của ngươi vì ngươi không muốn ta làm phiền. Ta... ta đã hiểu tất cả... như vậy là quá đủ rồi.

Những câu nói trong hai hàng lệ, Lạc Nhận đã khóc, nàng khóc vì thấy cảnh tượng đó, nàng khóc vì nàng đau khổ, nàng khóc vì nàng đã nhìn nhầm người, vì nàng đã trot yêu hắn ta.

- Lạc Nhận à, nàng nghe ta nói đã...
- Buông ra, không có chuyện gì giữa ta và ngươi nữa, ta với ngươi từ giờ trở đi coi như không quen nhau... là... người xa lạ

Câu nói như nhát dao cứa vào tim nàng, vào tim của Hàn Phong. Nó thật đau. Rồi Lạc Nhạn kéo tay Lạc Hy vẫn đang đứng bần thần đi ra khỏi phòng. Ra đến phòng khách của Hàn gia, người phụ nữ vừa rồi đuổi theo hai tỷ muội Lạc Nhạn. Túm chặt tay Lạc Nhạn lại, rồi thì thầm:

- Vương nhị tiểu thư, ta nghe nói cô đã lấy lại trí nhớ rồi, thật không dám giấu gì cô, ta là vợ lẽ của Hàn lão gia, cũng chỉ đáng tuổi tỷ tỷ của Phong nhi, ta quyết sẽ làm cho Phong nhi yêu ta. Cho nên, nếu cô không muốn rơi xuống vách núi để rồi mất trí nhớ một lần nữa thì khôn hồn hãy tránh xa Phong nhi, tranh xa gia tài của Hàn gia ra. Ta cam đoan với cô rằng, lần rơi xuống vách núi này, cô sẽ không còn mạng mà trở về nữa đâu.

Những lời nói đó như sấm đánh bên tai nàng, thì ra, cái con người mà đã hãm hại nàng, khiến nàng rơi xuống vách núi hai năm về trước chính là bà ta.

- Bà... bà... thì ra chính là bà, chính bà đã hãm hại ta,...bà đúng là đồ độc ác mà.

- Ha ha... cô nương đã quá khen rồi, nếu như đã biết như vậy rồi, thì hãy tránh xa

Hàn gia ra, nơi đây không giành cho cô đâu... Ha ha

Mọi cảm phần của Lạc Nhạn đã dồn nén đến đỉnh điểm, từ khi được sinh ra đến giờ, nàng chưa bao giờ gặp một người đàn bà nào mà trở trên đến như vậy. Hai bàn tay cô siết chặt. Ánh mắt đỏ rực chứa đầy thù hận, cô gơ tay toan cho bà ta một cái bạt tai thì Hàn Phong đã chạy ra lãnh thay cái bạt tai đó.

- Cô làm loạn đủ chưa? Đây là nhà ta, cô đừng có nghĩ rằng ở đây cô muốn gì được nấy như ở Vương gia nhà cô. Còn bây giờ mời cô cất gót ra khỏi nhà ta. ĐI MAU!

- Ng...ười... người dám lớn tiếng quát mắng ta sao?

- Thì có sao chứ? Cô là lá ngọc cành vàng đối với cha mẹ cô, chứ không phải với ta. Trong mắt ta, cô cũng chỉ như những kẻ tầm thường không đáng để tâm đến...

Lạc Hy bấy giờ mới nén được cơn giận mà thốt lên lời:

- Hàn Phong, người có còn biết phải trái trắng đen không vậy? Tại sao người lại đi bênh cho ả tiện nhân kia?

- Vương đại tiểu thư, xin tiểu thư ăn nói thận trọng, cô không có quyền xét nét người khác đâu, hai cô nên về nhà mà làm hai chú chim non được mọi người bảo vệ thì hơn, hãy cứ tiếp tục ngây thơ đi, đừng xen vào chuyện của người khác...

Hàn Phong lúc này khác hẳn với Hàn Phong lúc trước, ánh mắt sắc bén, giọng nói lạnh lùng, chứa đựng sự phẫn nộ, Hàn Phong bây giờ khiến Lạc Nhạn vô cùng khinh bỉ. Dù biết là hắn rất có sức cuốn hút với các cô nương trẻ đẹp, nhưng nàng không ngờ một ngày, hắn lại đi cặp kè với mẹ kế của mình, đã vậy còn là một người đàn bà trơ trên, độc ác. Mọi sự thật không ngờ, Lạc Nhạn cảm thấy con tim như thắt lên từng cơn, như đang ứa máu, nàng không chịu nổi được nữa rồi. Nếu còn nán lại đây, nhìn đôi gian phu dâm phụ kia thì có lẽ nàng sẽ tức quá mà chết.

- Ta hiểu rồi... giờ thì ta thật sự đã hiểu... được ta đi, ta sẽ đi,... và ta sẽ không bao giờ đặt chân ào Hàn gia này nữa,... **KHÔNG BAO GIỜ.**

- Ha ha ha... mong cô giữ lấy lời. Giờ thì cung tiễn hai tiểu thư về.

Tiếng cười của người đàn bà đó, cộng thêm dáng vẻ, lời nói của Hàn Phong, chưa bao giờ nàng lại cảm thấy ghê tởm đến vậy. Nàng ghê tởm hai cái con người đó, thật đáng khinh bỉ. Hàn Phong lựa chọn ra sao thì là tùy hắn, dẫu sao đây cũng đâu phải lần đầu hắn làm tổn thương nàng. Nhưng tại sao, tại sao con tim nàng lại đau đến thế? Nó đang bọp nghẹn hơi thở của nàng. Nàng tự nhủ sẽ không bao giờ tha thứ cho đôi gian phu dâm phụ đó, nhất là người đàn bà trơ trên đã hãm hại nàng.

11. Chương 11: Âm Mưu Chiếm Đoạt!

Sau cái ngày đen tối đó, Lạc Nhận tự nhốt mình trong phòng, không nói chuyện với bất kỳ ai, kể cả cha mẹ hay đại huynh đại tỷ của mình. Giờ đây trông nàng như người mất hồn. Trong lòng nàng giờ đây ngọn lửa hận thù đang dâng cao, càng lúc càng cao. Nàng vừa căm phẫn, vừa ghê tởm Hàn Phong. Hàn Phong gắn bó với nàng suốt thời thơ ấu là người hiểu lý lẽ, thấu tình đạt lý, hết mực yêu thương chăm sóc nàng. Nhưng giờ đây, Hàn Phong mà nàng vừa gặp hôm qua là một kẻ đê tiện, vô sỉ, khiến nàng mỗi khi nghĩ tới lại cảm thấy ghê tởm, đáng khinh bỉ. Hẳn giờ đây đã khác xa trước kia, khác xa với Hàn Phong- người bạn thời thơ ấu thân thiết của nàng nữa, mà giờ đây hẳn đã thay đổi, đã trở thành một kẻ rẻ tiền, đáng khinh mặt.

Một ngày trước, tại Hàn gia.

- Lạc Nhận... Lạc Nhận... nàng khoan đi đã...

Khi bóng Lạc Nhận đã đi khuất khỏi căn phòng tội lỗi đó, người phụ nữ đó lên tiếng:

- Đứng lại! Phong nhi à, chàng... định đi đâu vậy?

- Bà... bà... bà đúng là đồ đê tiện, hèn hạ... ĐỒ TIỆN NHÂN...

Hàn Phong gào thét lên một tiếng đau đớn, phẫn uất. Nhưng người đàn bà đó vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt vẫn tươi cười một cách giả tạo. Trông thật ghê tởm, gợi lên cảm giác kinh sợ trong lòng Hàn Phong.

- Hô hô hô... giờ ngươi mới biết điều đó hay sao? Vì mục đích của ta, bất cứ điều gì ta cũng có thể làm. Ngay cả giết người. Ngươi chắc cũng nhớ chuyện hai năm về trước chứ? Ha ha ha...

- Đồ tiện nhân. Bà đã là thiếp của cha ta rồi, bà đã có thể đứng một chỗ mà huơ tay chỉ đạo, có sao còn ve vãn, phá hoại nhân duyên của ta? Bà... bà... thật là độc ác mà.

- Ngươi muốn nói gì cũng được, nhưng nếu ngươi không làm theo lời của ta, không giúp ta đoạt được mục đích thì Vương nhị tiểu thư đáng yêu của ngươi, sẽ có kết cục thảm hại hơn hai năm trước đó...

- Bà... bà... bà dám động đến một sợi tóc của nàng ấy, ta sẽ không để bà sống yên ổn đâu. Dù có chết ta cũng phải giết bà... Đồ tiện nhân bỉ ổi...

- Ha ha ha... Hai năm trước ta đã làm rồi đó thôi, tiếc là cô nương ấy chưa có duyên với âm phủ, chỉ bị mất trí nhớ thôi... ha ha ha...

- Bà... bà...

- Sao? Cứng họng rồi chứ gì? Biết điều thì ngoan ngoãn giúp ta đoạt được thứ ta muốn, hãy cùng ta diễn vở kịch này cho tới phút cuối đi, hãy giúp ta tiêu diệt cái gia sản này. Đương nhiên khi ta đạt được mục đích, ta sẽ không quên chàng đâu, Phong nhi à...

Thì ra đó là thiếp của Hàn lão gia, vậy mà còn lả lướt, liếc mắt đưa tình với hàn

Phong. Thật là đê tiện. Ắ lả lướt lại gần chỗ Hàn Phong, ngồi vào lòng hắn, đưa đôi bàn tay lên vuốt ve má hắn. Đột nhiên Hàn Phong bật dậy, khiến người đàn bà đó ngã lăn xuống đất một cách không thương tiếc.

Tại đại sảnh của Hàn gia trang.

Sau cuộc trò chuyện chỉ có hai người trong phòng của Hàn Phong. Chàng bèn chạy đuổi theo Lạc Nhận. Nhưng mọi chuyện càng ngày càng trở nên tồi tệ hơn.

- Được... được... từ giờ Vương Lạc Nhận và Hàn Phong coi như không quen nhau, không còn là bằng hữu gì nữa, mà sẽ chỉ có thể là kẻ thù...

- ĐƯỢC...

Tiếng thét quả quyết của Hàn Phong đã làm tan nát trái tim của người con gái tuổi 16, ngây thơ trong sang, trở thành một vở hài kịch cho những kẻ vụ lợi cười hả hê. Thật đáng khinh bỉ, chỉ vì tiền tài của cải mà bất chấp tất cả, không ngại làm những việc trái lương tâm, mưu hại chúng sinh. Đây quả là một người đàn bà có dã tâm, là một người đàn bà độc ác, nham hiểm.

12. Chương 12: Hủy Hôn

Mọi chuyện như vừa mới xảy ra trước mặt Lạc Nhạn thôi. Nàng cảm thấy đau khổ vô cùng, con tim như đang vỡ vụn ra từng mảnh rồi chĩa sâu vào da thịt của nàng.

Thật đau đớn. Nàng vốn là một cô nương ngây thơ, trong sang, vô ưu vô tư, nhưng giờ đây trong lòng nàng chất chứa đầy tâm sự, đầy sự phẫn uất, hận thù. Thấy đứa con gái mà mình dứt ruột đẻ ra có tâm sự, u buồn suốt ngày như vậy,

Vương phu nhân cũng cảm thấy đau đớn.

- Nhạn nhi... mẹ đã biết mọi chuyện rồi, con đừng sầu não nữa, không tốt cho sức khỏe của con đâu.

- Mẹ à, phải chăng con đã nhìn nhầm người, tin tưởng nhầm người suốt 16 năm qua? Phải chăng con đã trao trái tim con nhầm nơi?

Nàng vừa nói, nước mắt vừa rơi như mưa, khiến hoa cỏ xung quanh đều nhuốm tâm trạng của nàng. Một sự đau khổ, buồn tủi pha lẫn thất vọng. Không một người mẹ nào có thể ngồi nhìn đứa con mình dứt ruột đẻ ra buồn khổ như vậy được, Vương phu nhân cũng vậy. Mặc dù thường ngày bà là một người đàn bà nghiêm nghị, khắt khe với mọi chuyện, nhưng bà lại là một người nhân hậu, độ lượng và rất mực yêu thương con cái. Bà cũng nhỏ những giọt nước mắt đau khổ khi thấy Lạc Nhạn khóc nức nở như vậy. Hai mẹ con cùng ôm nhau mà nước mắt giàn giụa. Thật bi ai!

Tinh thần của Lạc Nhạn sa sút trầm trọng những ngày sau đó. Nàng không thiết ăn uống gì, không thiết trò chuyện với ai. Ngày ngày nàng chỉ tự giam mình trong phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ ngẫm nghĩ, vẻ mặt u buồn. Thà rằng nàng cứ gào khóc, mắng chửi để cho tâm trạng vơi bớt, nhưng nàng lại không hề nói nửa lời, không hề bước chân ra khỏi phòng. Thật khiến mọi người lo lắng.

- Tiểu thư, đến giờ ăn rồi, tiểu thư ra dùng bữa đi ạ!

Đó là A Xuân, vốn là a hoàn thân thiết nhất với Lạc Nhạn trong gia, bước vào tay bưng thức ăn cho Lạc Nhạn. Trước đây, nàng luôn giải bày tâm sự với A Xuân, nàng vẫn cùng A Xuân tìm ra cách giải quyết những vấn đề mà nàng không thể nói với ai. Có thể nói, A Xuân chính là người bạn tri âm, tri kỷ của nàng. Nhưng giờ đây, ngay cả người bạn tri âm tri kỷ này nàng cũng không hề ngó ngang tới, dù chỉ là một cái liếc mắt.

- Tiểu thư, A Xuân xin người đấy, người ăn chút gì đi, đã mấy ngày nay người không ăn gì rồi, có chuyện gì thì người hãy tâm sự cùng A Xuân như trước kia đi, A Xuân cầu xin người đó. Trông người như vậy A Xuân đau khổ lắm.

Dứt lời, A Xuân òa khóc nức nở như một đứa trẻ, quỳ xuống bên cạnh Lạc Nhạn mà van xin. Bấy giờ nàng mới nhìn A Xuân với ánh mắt thất thần, thẫn thờ.

- Xuân nhi à! Giờ ta không biết phải làm sao nữa, giờ ta rất bế tắc, ta cảm thấy khó chịu lắm, ta muốn được giải thoát...

Dường như nàng dồn nén tất cả tâm tư để trút vào câu nói đó, dồn hết bao tâm sự, uất ức của mình mà trao cho A Xuân.

- Tiểu thư à, người đừng khóc nữa, A Xuân biết tiểu thư rất đau khổ, biết tiểu thư rất buồn, nhưng hẳn không xứng để tiểu thư phải đau khổ, dằn vặt như vậy đâu.

- Em nghĩ mọi chuyện đơn giản vậy thôi. Ta rất muốn quên hẳn đi, ta rất muốn... nhưng tại sao... tại sao ta lại không thể cơ chứ! Ta thật vô dụng mà...

- Tiểu thư đừng nói thế, ai cũng vậy mà thôi, trong tình yêu không có ai là không đau khổ cả, ai cũng phải nếm qua vị ngọt, vị đắng. Cái chính là ta nếm nó như thế nào thôi, tiểu thư đừng tự hành hạ bản thân nữa...

- Ta... ta...

Dừng một lúc trong im lặng, A Xuân lại cất lời:

- Giờ tiểu thư cứ tự hành hạ mình như vậy, khác nào tiểu thư đang làm trò hề cho bọn họ, thật không nên...

Những lời nói của A Xuân đều rất đúng. Lạc Nhạn đang tự hành hạ bản thân, tự hủy hoại cuộc sống, tuổi xuân của mình. Nàng rất căm hận bọn họ, họ mới là người phải khổ sở vì đã gây ra cho nàng vết thương lòng lớn đến như vậy.

- Xuân nhi, em nói đúng, họ mới là những kẻ phải đau khổ, là kẻ phải trả giá chứ không phải ta. Ta sẽ làm cho họ phải hối hận, phải đau khổ hơn ta bây giờ...

- Vâng, tiểu thư muốn làm cho họ hối hận thì trước hết tiểu thư hãy sống thật tốt, thật vui vẻ và đầu tiên là hãy bắt đầu ăn lại đi ạ...

Bỗng ánh mắt Lạc Nhạn lóe sang, dường như có một ý tưởng vừa nảy ra trong đầu nàng, và nó liên quan đến việc nàng trả thù Hàn Phong.

- Không...

- ...

- Trước tiên ta phải đi hủy hôn...

Nói rồi Lạc Nhạn vội bước đi ra khỏi phòng, A Xuân vội vã chạy theo nhưng vẫn không hiểu Lạc Nhạn sẽ làm gì. Lạc Nhạn đi rất nhanh, không hề giống người đã nhịn ăn mấy ngày liền.

Bấy giờ A Xuân mới biết Lạc Nhạn đi về phía thư phòng của lão gia. Nhưng A Xuân vẫn không thể hình dung được Lạc Nhạn định làm gì.

- Cha... cha... – Lạc Nhạn hét lớn.

- Nhạn nhi...

Ánh mắt Vương lão gia ngỡ ngàng khi thấy Lạc Nhạn xuất hiện trước mắt mình. Ngài chớp chớp mắt để muốn chứng thực đây không phải là nằm mơ. Suốt mấy ngày qua ngài đã rất lo lắng về việc Lạc Nhạn tự nhốt mình trong phòng, không tiếp xúc với ai, giờ đây lại thấy nàng xuất hiện ở thư phòng khiến ngài rất đổi vui mừng.

- Nhạn nhi... con... con đã chịu ra ngoài rồi sao?

- Vâng thưa cha! Con có chuyện muốn cầu xin cha, xin cha hãy chấp thuận cho con.

- Chuyện gì?... – Lúc này ánh mắt Vương lão gia tỏ vẻ khó hiểu, nheo đôi mắt đầy vết nhăn lại, nhìn chăm chăm Lạc Nhạn

- Con muốn hủy hôn với Hàn Phong, con không muốn lấy kẻ vô sỉ đó, con không muốn thấy mặt của hắn nữa...

Quyển kinh thư trên tay Vương lão gia chợt rơi xuống đất, hai tay ngài bủn rủn, mắt mở to đầy ngạc nhiên.

- Tại sao... tại sao... con lại... – lão gia nói lắp bắp không nên lời.

- Cha... chẳng nhẽ sau ngần ấy chuyện, cha vẫn muốn con thành thân với cái kẻ vô sỉ, loạn luân đó hay sao? Như thế thì con thà chết còn hơn...

Ngẫm một lúc, vẻ mặt căng ra, đi đi lại lại trong thư phòng, Vương lão gia rất khó để đưa ra quyết định. Bỗng dưng Lạc Nhạn quỳ xuống dưới đất van xin:

- Cha... từ nhỏ tới lớn con chưa cầu xin cha điều gì, chỉ duy nhất lần này thôi, con cầu xin cha đấy... Con không muốn lấy một kẻ như vậy làm chồng đâu, xin cha... xin cha hãy chấp thuận cho con...

- Haizzz... thôi đành vậy chứ sao, Hàn Phong cũng đã làm ra cái chuyện bại hoại gia phong như vậy, không biết khi thành thân rồi hẳn sẽ còn làm ra những chuyện gì nữa.

Dừng một lúc, quay sang nhìn vẻ mặt Lạc Nhạn, Lạc Nhạn ngạc nhiên nhưng rất đổi vui mừng, Vương lão gia nói tiếp:

- Sáng ngày mai chúng ta sẽ qua Hàn gia để hủy hôn, còn bây giờ con phải đi ăn uống tắm bổ, chứ con nhìn lại con xem, gầy nhom rồi...

- Vâng thưa cha...

Lạc Nhạn nhào vào ôm chầm lấy Vương lão gia. Nàng có cười đó, nhưng là nụ cười đau khổ pha chút nham hiểm. Dường như nàng đang tính toán điều gì đó để trả thù Hàn Phong cùng người đàn bà đã đẩy nàng xuống vách núi hai năm về trước.

Lạc Nhạn quay về phòng, thức ăn đã được hâm nóng lại, nàng bèn ngồi xuống ăn. Vừa ăn nàng vừa suy nghĩ, đắn đo. Có lẽ nàng đang nghĩ cách để trả thù hai người họ, nghĩ cách làm cho họ phải đau khổ gấp bội so với sự đau khổ của nàng.

Sáng sớm hôm sau,

- Mọi người chuẩn bị xong chưa?

- Dạ xong rồi thưa lão gia!

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, sinh lễ được sắp không thiếu một món, đoàn gia nô cũng được chuẩn bị kỹ. Hôm nay, Vương gia sẽ đến Hàn gia để hủy hôn, hôn sự giữa Hàn Phong và Lạc Nhạn không thể tiếp tục được nữa, mọi chuyện nên chấm dứt ở đây thì hơn. Đó là điều mà Vương lão gia nói cùng phu nhân đêm qua.

Sau nửa ngày, đoàn tùy tùng cùng Vương lão gia, nhị vị tiểu thư họ Vương đã đến trước Hàn gia. Đoàn gia nô mang lễ vật khiêng vào đại sảnh của Hàn gia, khiến ọi người hết sức ngỡ ngàng, khó hiểu.

- Vương huynh... như vậy là sao? –Hàn lão gia lên tiếng khi vừa bước ra.

- Hàn huynh, hôm nay ta đến đây là để hủy hôn.

Cây quạt trong tay Hàn lão gia rơi xuống đất, ngài sững người, cứng đờ, hai mắt tròn tròn, miệng há hốc đầy ngạc nhiên. Đây có vẻ là cú sốc rất lớn đối với Hàn lão gia.

- HỦY HÔN?

13. Chương 13: Oan Khuất

Hàn lão gia phát ra tiếng thét kinh người, khiến cho vạn vật khiếp sợ, người người hoảng loạn.

- Vương huynh... huynh đang nói gì vậy? Huynh có biết huynh đang nói gì không thế?

Bất chấp vẻ mặt cau có, đầy bức xúc của Hàn lão gia, Vương lão gia vẫn điềm nhiên, bình thản nhấp ngụm trà, rồi ngược lên nhìn Hàn lão gia;

- Đương nhiên ta biết ta đang nói gì. Ta mới là người hỏi huynh, huynh có biết có chuyện quái gì đang xảy ra trong nhà huynh hay không kia!

Bấy giờ vẻ mặt của Vương lão gia không còn bình thản nữa mà trở nên cau gắt. Vân máu nổi lên trong ánh mắt đầy nếp nhăn của ngài. Vẻ mặt của Hàn lão gia không khỏi bất ngờ, sững sờ trước câu nói đó của Vương lão gia.

- Huynh nói như vậy là sao? Ta không có hiểu ý huynh...

- Hừ... vị thiếu gia quý hóa của bốn gia nhà huynh dám tư tình với cô nương khác trước mặt vị hôn thê của mình, thử hỏi chuyện như vậy có thể chấp nhận được hay sao?

Tách trà trên tay Hàn lão gia rơi xuống đất, vỡ thành nhiều mảnh. Đồng thời ngài cũng bật dậy khỏi ghế, vẻ mặt thất thần:

- Sao?... tại... sao lại có thể... có thể xảy ra chuyện như thế được cơ chứ? Phong nhi...

- Chuyện như nào ta không cần biết, nhưng sự việc đã đến nước này thì coi như hai gia chúng ta không có duyên làm thông gia. Còn về chuyện của Phong nhi thì huynh tự giải quyết đi...

Hàn lão gia vô cùng tức giận, sai người đi kêu gấp Hàn Phong ra đại sảnh để làm rõ mọi chuyện. Hàn Phong từ tốn bước ra, chưa kịp lên tiếng chào hỏi mọi người thì đã lãnh ngay một bạt tai của cha mình. Mọi chuyện diễn ra nhanh như chớp, ánh mắt của Hàn Phong và mọi người đều ngơ ngàng, pha thêm chút thương hại. Nhưng riêng Lạc Nhạn, ánh mắt nàng rất lạnh lùng, không nhìn Hàn

Phong lấy một lần, dù chỉ là liếc sơ qua. Chỉ vậy thôi cũng đủ thấy rằng trái tim nàng đang băng giá và chan chứa hận thù đến mức nào.

- Cha... cha... cái này...

Hàn Phong vô cùng ngạc nhiên, đưa tay lên xoa má, nhìn trân trân về phía Hàn lão gia, rồi đưa mắt nhìn những con người cùng có mặt ở đây. Bất chợt bắt gặp cái nhìn lạnh lùng của Lạc Nhạn, hắn có vẻ cảm thấy điều gì đó qua ánh nhìn vô tình đó của Lạc Nhạn, rồi đành quay đi chỗ khác, cụp mắt xuống. Lúc này, vợ lẽ của

Hàn lão gia từ trong đi ra, ẻo lả, đưa tay khua khua trong không khí, tiến lại nói:

- Lão gia à, sao người lại đánh Phong nhi mạnh tay như vậy?

- Nàng không có chuyện gì ở đây thì lui vào trong đi, ra đây làm gì?

Hàn lão gia vẫn tiếp tục quát tháo, đôi mắt rực lửa vẫn không rời khỏi Hàn Phong.

- Đi gì cơ chứ Hàn thúc? Chính bà ta là nhân tình của Hàn Phong, chính là ả đàn bà đó...

Tiếng quát tháo đó phát ra từ phía Lạc Hy, khiến ọi người vô cùng sửng sốt. Lạc Hy từ trước tới nay vốn là một người hòa nhã, dịu dàng, chưa bao giờ lớn tiếng quát tháo, trách mắng ai. Vậy mà giờ đây nàng lại lớn tiếng như vậy, thật khiến mọi người không khỏi ngỡ ngàng. Nhưng người sốc nhất lại là Hàn lão gia, mặt của ngài không còn chút thần thái nào nữa, trở nên trắng bệch, môi tái nhợt.

- Hy nhi, con... con... con vừa mới... nói cái gì thế...

Hàn lão gia nói một cách khó khăn, dường như có hòn đá đang chặn ngang họng làm ngài không thể mở lời nói được tiếp.

- Hàn thúc, những điều con nói là sự thật, không hề có nửa lời gian trá.

Trên dưới Hàn gia đều ngỡ ngàng, nhưng trước vẻ mặt kiên quyết của Lạc Hy, không ai dám nghi ngờ, vì học hiểu tính cách của Lạc Hy, nàng không hề biết dối trá là gì. Bấy giờ Hàn lão gia nhìn Hàn Phong với ánh mắt đầy căm phẫn, tức giận đến tột độ. Còn Hàn Phong thì chỉ chăm chăm quan sát thái độ của Lạc Nhạn, nhưng nàng không hề nhìn Hàn Phong dù chỉ là một cái liếc chớp nhoáng.

- Lão gia à, oan cho thiếp quá, là do Phong nhi cứ dụ dỗ, đe dọa thiếp, chứ thực sự thiếp vô tội, thiếp trong sạch...

Mọi người đều ngỡ ngàng, chẳng lẽ Hàn Phong lại là con người đê tiện như vậy? Sự việc hôm đó mà Lạc Hy và Lạc Nhận trông thấy lại hoàn toàn khác, như vậy là sao? Đâu mới là sự thật?

Lạc Hy toan mở miệng nói thì đã bị Lạc Nhận chặn lại rồi thì thảo vào tai:

- Tỷ bình tĩnh để xem sự việc ra sao đã!

Lạc Hy chỉ khẽ gật đầu, rồi im lặng. Vương Du lại gần hai tiểu muội với ánh mặt khó hiểu toan hỏi điều gì đó, Lạc Nhận đã khẽ xua tay, khiến Vương Du càng khó hiểu hơn.

- Phong ... nhi... con có... điều gì... muốn giải thích với ta không?

Từng lời được thốt ra một cách khó khăn, gương mặt biến sắc, đôi mắt hằn lên những vân máu. Hàn lão gia giờ đây trông thật đáng sợ khiến ai cũng phải e dè.

- Con không có điều gì muốn nói hết!

- Đồ mất dạy, ai dạy mi làm ra cái trò bại hoại này hả? Cút đi, ta không có đứa con như mi. CÚT ĐI CHO KHUẤT MẮT TA!

Lần đầu mọi người thấy Hàn lão gia tức giận như vậy, đứa con trai duy nhất của ngài mà ngài cũng đuổi đi. Thật là chuyện động trời.

- Lão gia à, sao người lại...

- Tâm nhi, nàng im đi, chuyện này không phải là nàng không có lỗi đâu, ...

Người đàn bà đó, đến nước này vẫn gian dối, đổ mọi tội lỗi lên đầu Hàn Phong một cách phũ phàng. Làm rạn nứt tình cha con của họ, phá hỏng nhân duyên của hần. Có lẽ trong bụng người đàn bà đó là một bộ dao găm, giờ đây đang hò reo vui mừng. Còn Hàn Phong thì mặt lạnh lùng, đi ra khỏi gia, mặc ọi người can ngăn, và Hàn lão gia không thêm nhìn lấy đứa con của mình lấy một cái.

14. Chương 14: Sa Sút

Hàn Phong ra đi, để lại sau lưng bao uẩn khúc, khiến Lạc Nhận một lần nữa lại chạnh lòng. Nhưng vì cái tôi quá cao, nàng đã không nói lên được lời nào. Nàng luôn dằn vặt, suy nghĩ sau đó. Giả như lúc đó nàng lên tiếng thì có lẽ nào Hàn Phong sẽ không phải ra đi, có lẽ nào hần sẽ lên tiếng minh oan cho bản thân, lật tẩy bộ mặt giả tạo của người đàn bà đó? Những suy nghĩ đó cứ quẩn quanh trong tâm trí nàng, nó khiến nàng ngày ăn không ngon, đêm không ngủ yên. Về mặt bất cần của Hàn Phong lúc đó thật khiến cho Lạc Nhận suy nghĩ.

- Tiểu thư!

- Sao vậy A Xuân?

- Ban nãy em đi ra phố, em thấy...

- Sao? Em thấy cái gì?

- Em thấy... em thấy... Hàn thiếu gia... ngài ấy say khướt, còn bị đám du côn đánh nữa...

Lạc Nhận hốt hoảng. Về mặt nhanh chóng biến sắc, chồm dậy, túm lấy tay của A Xuân, nói gấp:

- Em thấy hần ở đâu? Mau đưa ta tới đó...

- Dạ! tiểu thư...

A Xuân hốt hoảng khi Lạc Nhận có hành động như vậy, bèn dẫn Lạc Nhận tới chỗ mà nàng thấy Hàn Phong ban nãy.

Một con hẻm heo hút.

Rác bốc mùi hôi thối. Bóng dáng những kẻ du côn quanh quẩn tại con hẻm, cộng thêm những kẻ ăn mày nằm la liệt. Một tiểu thư như Lạc Nhạn không nên đến những chỗ như thế này. Mặc cho A Xuân cản lại nhưng nàng vẫn lăm lăm đi tới để tìm bóng dáng của Hàn Phong.

Phía xa xa, nàng trông thấy trong ánh nắng mờ ảo của buổi chiều tàn, có bóng dáng quen thuộc của một lãng tử đồng thời cũng là dáng đi say khướt của một tên bợm rượu. Nàng định tiến lại gần thì thấy một người phụ nữ đến bên cạnh hắn. Nàng dừng chân lại, và chợt nhận ra rằng, đó chính là người đàn bà đệ tiện đó- vợ lẽ của Hàn lão gia, Thiện Tâm.

Nàng định quay lưng bỏ về thì bất chợt quay đầu lại, thấy Hàn Phong và Thiện Tâm đang giằng co, cãi vã nhau. Nàng thấy nghi ngờ bèn lên đến gần để nghe xem chuyện gì đang xảy ra.

- Ha ha người làm rất tốt... đợi khi ta đạt được mục đích, cô gái của người sẽ được an toàn, ha ha ha...

- Cút đi đồ tiện nhân, bà đã hại ta ta nông nỗi này, bà khiến tình phụ tử của cha con ta rạn nứt, khiến nhân duyên của ta đứt đoạn, vậy bà còn muốn gì nữa? Rốt cục Hàn gia nhà ta có thù oán gì với bà để mà bà phải hãm hại gia đình ta như vậy?... Tại sao?

- Ha ha! Người thật sự muốn biết? Được, ta sẽ nói cho người biết, là do...

Bất chợt có tiếng động khiến Thiện Tâm giật mình, quay phắt lại

- Ai? Ra đây cho ta...

Bà ta tiến lại chỗ phát ra tiếng động, từ từ, chậm rãi từng bước một và rất cẩn thận, trong tay cầm một chiếc gậy. Lạc Nhạn và A Xuân vô cùng bối rối, không biết phải làm sao để thoát khỏi chỗ đó thì bất chợt Hàn Phong lên tiếng:

- Bà có tạt giạt mình hay sao? Làm chuyện xấu nhiều quá nên giờ cảm thấy lo sợ bất an à? Ha Ha thật nực cười.

- Giờ người là kẻ bại trận, đừng có lên tiếng giáo huấn ta, nếu không thì Vương nhị tiểu thư bé bỏng của người không bảo toàn tính mạng đâu.

- Bà... bà... thật độc ác...

Không để ý tới lời nói của Hàn Phong, Thiện Tâm, bà ta quay lưng bước đi cùng a hoàn, vừa đi vừa cười một cách hả hê. Bóng dáng người đàn bà độc ác đã khuất xa, lúc này Hàn Phong lại cầm bình rượu tu và rồi đắm lưu manh đến chỗ hân sinh sự.

- Ê, tên kia, mày là dân xó nào? Sao dám đến chỗ bọn tao làm ăn hả? Mau mau rao nộp tất cả tiền của trên người mày ra đây.

Hàn Phong làm ngơ mọi lời nói của bọn lưu manh, vẫn ung dung ngồi uống rượu, điều này khiến Lạc Nhạn rất lo lắng. Rồi điều nàng lo lắng cũng đã xảy ra, bọn lưu manh túm áo Hàn Phong, gằn giọng:

- Đồ chó, mày không nghe tao nói gì à? Anh em đâu, xông vào đánh nó cho ta...

A Xuân định kéo tay Lạc Nhạn tránh xa vụ ẩu đả này nhưng nàng đã nhanh hơn, chạy ra chỗ xảy ra vụ ẩu đả. Nàng hét lớn:

- Dừng tay lại mau...

- Ái chà! Tiểu thư nhà nào mà lại không an phận vậy nè?

Tên cầm đầu đám lưu manh quay lại, nói với Lạc Nhạn bằng vẻ mặt đùa cợt. Nàng nghe thấy câu nói đó, tóc gáy dựng ngược lên, da gà nổi khắp nơi. Nhưng ánh mắt của nàng vẫn kiên quyết, sắc bén. Dầu sao nàng cũng xuất thân trong một gia đình nhà võ. Ngày thường trông nàng là một tiểu thư dịu dàng, ít khi ra ngoài, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc nàng không biết võ công. Có thể võ công của nàng không sánh được với cha nàng và đại huynh. Nhưng, nó cũng đủ để nàng cứu thoát Hàn Phong khỏi vụ ẩu đả này.

- Ta nói các người dừng tay lại ngay, rồi đi khỏi đây đi...

- Đại ca, đó là Vương nhị tiểu thư của Vương gia đó đại ca...

Tên lâu la bị chột một bên mắt đứng cạnh kẻ cao lớn cầm đầu đám lưu manh lên tiếng. Về mặt của tên cầm đầu bỗng khác hẳn, có vẻ gian hơn, nguy hiểm hơn.

- Ái chà chà, đây là nhị tiểu thư nhà họ Vương xinh đẹp lấy lòng đây sao? Hôm nay sao lại có nhã hứng làm anh hùng vậy? Mau mau về làm phận nữ nhi của cô đi. Ha ha ha...

- Im miệng ngay cho ta, cút khỏi đây mau...

Lạc Nhạn không còn giữ được bình tĩnh nữa, nàng thét vào mặt tên cầm đầu đám lưu manh, khiến hắn cũng có chút bất ngờ. Hắn đưa tay lên, định vuốt má Lạc Nhạn nhưng đã bị nàng gạt phắt ra. Lần này thì hắn đã thực sự tức giận. Ra hiệu cho đàn em tiến lại bắt nàng. Nhanh như sóc nàng luồn khỏi những đòn tấn công của đám lưu manh.

Chỉ trong chốc lát, nàng đã hạ gục được bọn chúng, những thế võ của nàng đẹp như rồng bay phượng múa. Khiến người xem mê hồn. Đám lưu manh chạy mất hút, để lại trong con hẻm ánh mắt của Lạc Nhạn và Hàn Phong chạm nhau. Trong rất lâu.

Bên cạnh đó là A Xuân đang thở phào nhẹ nhõm và mỉm cười.

- Tại sao... tại sao... người lại ra nông nổi này? Rốt cuộc là tại sao?

15. Chương 15: Một Lần Nữa, Ta Lại Yêu Người!

Hàn Phong ngược mặt lên nhìn, hai hàng nước mắt của Lạc Nhạn bắt đầu tuôn rơi. Hắn cùng A Xuân hết sức ngạc nhiên, Lạc Nhạn lấy tay lau nhanh những giọt nước mắt của mình.

- Nhạn nhi, nàng... nàng... sao nàng lại đến đây?

Chớp nhoáng, một cái tát của Lạc Nhạn đã giành cho Hàn Phong trước sự ngỡ ngàng của bao kẻ ăn mày quanh đó. Nàng cũng nghe rõ mồn một từng lời bàn tán xì xào của những kẻ chung quanh đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Nhưng nàng đều không quan tâm, điều nàng quan tâm lại là chuyện khác. Nàng quan tâm đến sự thật của việc đan diu giữa Hàn Phong và vợ lẽ của Hàn lão gia, Thiện Tâm. Sau cái cố sự ngày hôm đó tại Hàn gia, nàng đã nghi ngờ, đến hôm nay, sau khi chứng kiến cuộc đối thoại đó, nàng đã lờ mờ đoán ra được nội tình sự việc.

- Ta hỏi người, có sao... có sao người ra nông nổi này? Nói cho ta nghe toàn bộ sự việc... NÓI MAU

Nàng nói trong nước mắt, thét trong sự đau đớn. Theo những gì nàng nghe được, Hàn Phong ra cố sự như ngày hôm nay là do nàng mà ra. Vì bảo vệ nàng mà Hàn Phong mới phải chịu bao nhấn nhục, oan khuất, ngay cả tình phụ tử cũng nứt mẻ. Chưa bao giờ nàng lại cảm thấy tội lỗi như bây giờ, chưa bao giờ nàng lại cảm thấy mình vô dụng đến vậy. Và chưa bao giờ nàng lại cảm thấy yêu Hàn Phong đến như vậy. Nghĩ đến đây, nước mắt của nàng lại tuôn rơi, rơi càng lúc càng nhiều thêm. Hàn Phong vô cùng bối rối, đưa tay lên toan lau nước mắt cho Lạc Nhạn, nhưng đã bị nàng gạt phắt ra. Hắn cúi mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt Lạc Nhạn.

- Ai khiến huynh phải làm như vậy? Ta có khiến không? Cho dù ả ta có mọc thêm cánh chưa chắc đã hại được ta nếu huynh làm sang tỏ chuyện này. Chính vì huynh không làm như vậy nên mọi chuyện mới ra nông nổi này... Thật đáng thất vọng.

- Nhạn nhi... ta... ta...

- Rồi sao? Giờ huynh có định nói cho ta đầu đuôi sự tình?

Lạc Nhạn nói trong những tiếng nấc nghẹn ngào, nhưng ánh mắt của nàng vô cùng kiên quyết. Chính nó đã làm cho Hàn Phong phải nói ra mọi chuyện xảy ra.

- Được được, ta sẽ nói... ta sẽ nói

Hàn Phong và Lạc Nhạn ra cánh đồng hoa mà ngày bé hai người thường lui tới

- Nàng còn nhớ nơi này không? Thấm thoát đã gần chục năm ròng, mọi thứ đã thay đổi mất rồi.

- Đừng đánh trống lảng nữa, vào vấn đề chính đi...

Hàn Phong và Lạc Nhạn cùng ngồi xuống giữa cánh đồng, rồi hần từ từ kể cho nàng nghe mọi chuyện bắt đầu ra sao, diễn ra thế nào. Từ đầu chí cuối, hần đều nói hết với nàng, không có nửa lời gian trá. Nàng biết, nếu không bị ép buộc thì Hàn Phong sẽ không bao giờ dối nàng, dù chỉ là một chuyện nhỏ nhất trong đời thường. Chính vì thế mà lời nói của Hàn Phong rất có uy tín đối với nàng.

Gió khẽ thổi. lá khẽ rơi.

Sau hi nghe toàn bộ câu chuyện, Lạc Nhạn vô cùng bức xúc, nước mắt của nàng lại tuôn rơi. Nàng khóc, không phải vì nàng cảm thấy sợ người đàn bà đó cùng âm mưu của bà ta, cũng không phải vì hận thù, mà là nàng cảm thấy thương cho Hàn Phong. Một mình hần đã phải chịu mọi sự khinh khi, oan khuất suốt thời gian qua. Nhớ đến trước đây, nàng đã từng thề không đội trời chung với Hàn Phong, nhưng giờ đây, lời thề đó có là gì, nổi ám ức mà nàng đã trải qua đã thấm vào đâu so với Hàn Phong. Thân phận người đàn bà đó thật đáng nghi. Lạc Nhạn và Hàn Phong bàn cách để lật tẩy âm mưu chiếm đoạt gia sản của Hàn gia.

Từ sau khi biết được sự thật, Lạc Nhạn cảm thấy lâng lâng, vui vẻ trở lại, không còn lo âu, phiền muộn. Nàng đã từng thù ghét Hàn Phong, nhưng giờ đây, một lần nữa nàng lại đem lòng yêu thương Hàn Phong.

16. Chương 16: Bí Mật Được Chôn Giấu

Sau khi Lạc Nhạn và Hàn Phong làm rõ mọi mối hiềm khích, họ quyết định sẽ tìm hiểu chân tướng sự thật. Họ muốn biết Thiện Tâm có thể lực nào ủng hộ đằng sau hay không, muốn biết nguyên nhân của dã tâm do Thiện Tâm bày ra.

- Muội định sẽ làm gì?

- Huynh cứ yên tâm đi, muội sẽ có cách của muội, nhưng trước hết huynh đừng để bà ta nghi ngờ gì hết nhé!

- Được, mọi chuyện sẽ theo ý muội.

Đó là những lời nói cuối cùng trước khi Lạc Nhạn và Hàn Phong chia tay. Kể từ khi chia tay, Lạc Nhạn ngày nào cũng như ngày nào, ra khỏi gia từ sáng sớm đến tối muộn mới về, hành tung vô cùng bí hiểm khiến ai cũng nghi hoặc.

- Nhạn nhi, sao dạo này muội làm gì mà ra ngoài suốt vậy?

- Muội có việc riêng của muội huynh à! Huynh đừng quan tâm làm gì.

- Muội làm chuyện gì mờ ám hay sao vậy?

- Huynh nghĩ muội là hạng người dễ gây họa vậy sao? Huynh yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.

Không để cho Vương Du cất thêm một lời nào nữa, Lạc Nhạn rào bước đi ra khỏi gia. Vương Du vô cùng khó hiểu, nhưng cũng không biết nên làm gì hơn là coi như chưa có cuộc trò chuyện này. Ngày qua ngày, Lạc Nhạn hành tung vẫn vô cùng bí ẩn, đáng ngờ. Ra ngoài từ gà gáy cho đến tối mịt mới chịu về. Vương lão gia và Vương phu nhân đành ninh rằng nàng ra ngoài chơi đùa để quên đi vết thương lòng mà Hàn Phong đã gây ra cho nàng nên đều làm ngơ, mặc cho nàng làm những điều nàng muốn. Không ai biết được thực hư của sự việc nàng ra ngoài ngoại trừ A Xuân, nhưng A Xuân đã hứa sẽ giữ bí mật giùm nàng.

Thoáng chút thôi đã một tuần trôi qua, cũng đã đến hẹn của Lạc Nhạn và Hàn Phong. Nàng dậy từ sớm, chuẩn bị kĩ càng rồi cùng A Xuân đi ra khỏi phủ. Không ai hỏi han gì vì dường như đây đã trở thành hoạt động thường nhật của nàng.

Nửa canh giờ sau, tại bến đò.

- Hàn Phong, Hàn Phong! Huynh ở đâu?

- Ta ở đây...

Vừa nói, Hàn Phong vừa từ một lùm cây bước ra, vẻ mặt hớn hở tiến về phía Lạc Nhạn.

- Muội đến sớm vậy?

- Gì chứ? Bây giờ mà huynh kêu sớm á? Huynh có muốn mình oan ình hay không vậy hả?

Vừa nói, Lạc Nhạn vừa đưa tay lên véo tai Hàn Phong khiến hắn giật mình la oai oái. Còn A Xuân thì chỉ dám đứng bụm miệng cười. Đã lâu lắm rồi A Xuân không được thấy Lạc Nhạn vui vẻ như lúc này. Nếu Vương lão gia cùng Vương phu nhân nhìn thấy nụ cười mãn nguyện này của nàng thì sẽ hạnh phúc biết bao. Nhìn nàng giờ đây rất mãn nguyện, dù Hàn Phong mắc oan tội loạn luân, chỉ còn là một kẻ lang thang, bơ vơ, nhưng nàng vẫn yêu hắn. Yêu rất nhiều!

Sau một hồi bàn bạc về những gì mà Lạc Nhạn đã điều tra được. Họ quyết định đến s Hàn gia để lật tẩy bộ mặt của người phụ nữ giả dối đó.

- A Xuân, em về gia báo cho cha mẹ ta đến Hàn gia có chuyện gấp đi.

- Vâng thưa tiểu thư!

A Xuân vừa đi khuất bóng, Lạc Nhạn kéo tay Hàn Phong:

- Chúng ta cũng nên đi thôi!

- Được

Vậy là họ đã chia nhau ra để làm rõ sự việc, lật tẩy Thiện Tâm cùng âm mưu thâm độc của bà ta.

Hai canh giờ sau, Hàn Phong cùng Lạc Nhạn đã có mặt trước cửa Hàn gia, đám gia nô thấy hắn, mặt tái mét, không dám nói năng gì. Họ thì thầm to nhỏ với nhau, rồi lén liếc nhìn hắn như thể vật thể lạ vậy.

- Vào nói với Hàn lão gia, có Vương Lạc Nhạn xin gặp!

- Dạ, Vương nhị tiểu thư xin vào phòng khách đợi một chút ạ. Còn...

- Đây là khách ta đưa theo, sao, không được vào ư?

- À dạ, dạ cái này...

- Người yên tâm, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.

- Vâng, tiểu thư chờ nô tài một chút.

Sau một hồi đôi co với gia nô, cuối cùng Hàn Phong cũng vào được trong Hàn gia cùng với Lạc Nhạn.

- Tên súc sinh, ai i vào đây? Mau rút ra đi.

- Hàn lão gia xin bình tĩnh nghe con nói đã.

Không để Hàn lão gia kịp nói thêm, Lạc Nhạn đã chặn ngay lại. Cũng đúng lúc này, Vương lão gia cùng Vương Du và Vương Lạc Hy đến. Chưa kịp chào hỏi, khi nhìn thấy bộ mặt của Hàn Phong, họ đã tức sôi máu, vằn máu hắn lên trong mắt, liền lớn tiếng quát:

- Tên khốn kia ở đây làm gì vậy? Mặt ngươi dày đến nỗi vẫn còn dám lộ diện ở đây sao?

Hàn Phong không nói năng câu nào, lờ đi như không nghe thấy, mọi chuyện do Lạc Nhạn giải thích.

- Cha, cha bình tĩnh nghe con nói hết đã.

- Được, con nói đi!

- Hàn lão gia, phiền lão gia mời Tâm phu nhân ra đây có được không ạ?

- Để làm gì vậy?

Hàn lão gia tỏ vẻ nghi hoặc nhưng rồi cũng kêu người gọi Thiện Tâm ra phòng khách. Một lúc sau, Thiện Tâm ỏm lả đi ra, giật mình khi nhìn thấy Hàn Phong, mặt mũi trở nên tái mét.

- Tâm phu nhân, người không khỏe hay sao? Mặt mũi người tái mét rồi kìa.

Giọng nói của Lạc Nhận có vẻ day nghiêng, khiến mọi người không khỏi bàng hoàng. Từ trước tới giờ, Lạc Nhận chưa từng mĩa mai bất kỳ ai, vậy mà giờ...

- Có chuyện gì sao Nhận nhi?

- Con muốn nói về chuyện Hàn Phong dan díu với mẹ kế của mình.

Sự ngạc nhiên của mọi người đã dâng lên đỉnh điểm. Và đây cũng giống như cú sốc lớn đối với tất cả mọi người.

- Bà có gì muốn nói không vậy Mã Thiện Tâm, nhị tiểu thư của Mã Tam Dân?

- Sao? Mã Tam Dân?

Tách trà trên tay Hàn lão gia rơi xuống đất vỡ tan. Đôi bàn tay của người run lên cầm cập, khuôn mặt trở nên tái mét, miệng lắp bắp:

- Tâm... nhi... nàng... nàng là ... con của... Mã Tam Dân?

Khuôn mặt của Thiện Tâm trở nên lạnh lùng khi nghe câu nói đó của Lạc Nhận. Bà ta không còn ỏm lả như trước đó mà trở nên nghiêm chỉnh hơn. Dần tiến ra giữa phòng khách, đưa ánh mắt sắc bén nhìn Hàn lão gia đang run cầm cập.

- Phải, ta chính là Mã Thiện Tâm, con gái thứ của Mã Tam Dân, là con gái của kẻ đã bị người sát hại cả gia đình hai mươi năm về trước.

- Sao cơ? Sát hại?

Lần này đến lượt Vương lão gia hốt hoảng, nhìn vội Hàn lão gia.

- Sự thật đâu phải vậy?

- Vương huynh, chuyện này chắc chắn có uẩn khúc, Tâm nhi, nàng chắc chắn đã có sự hiểu lầm ở đây.

- Hiểu lầm? Hừ hay là do người không nói lên sự thật? Ta đã phải nuôi sự báo thù của ta suốt hai mươi năm qua để chờ đợi thời cơ chín muồi. Tiếc thay ta bị lộ tẩy. Nhưng không sao, mọi chuyện đâu đã vào đó.

- Ta vì muốn giữ thể diện cho Mạc gia mà đã chon giấu bí mật này suốt hai mươi năm qua, nhưng giờ nàng có hiểu lầm như vậy, có lẽ ta nên nói ra mọi chuyện.

17. Chương 17: Giải Tỏa Hiềm Khích

Chuyện xảy ra từ hai mươi năm về trước, từ khi Lạc Nhận và Hàn Phong chưa chào đời. Đó là một câu chuyện khá dài và khó nói. Nó ảnh hưởng đến thể diện nhiều bên. Chính vì lẽ đó mà Hàn lão gia ngập ngừng không muốn kể, chon giấu nó suốt hai mươi năm qua. Nhưng vì sự chon giấu bí mật đó của Hàn lão gia mà gây ra sự trả thù như ngày nay. Bởi vậy ngài đã quyết định kể lại toàn bộ sự việc.

- Chuyện là như này...

“Hai mươi năm trước, Hàn lão gia, Vương lão gia và Mã Tam Dân là ba huynh đệ kết nghĩa, nguyện cùng sinh cùng tử với nhau. Tình cảm huynh đệ của họ rất tốt, nhưng rồi sóng gió đã ập đến, phá hủy tình nghĩa của họ. Cả ba đều là quan trong triều, được thánh thượng trọng dụng, rất mực tin tưởng. Đó là điều khiến những tên gian thần ganh ghét, đố kỵ rồi từ đó bày mưu hãm hại họ. Và kẻ cầm đầu âm mưu đó chính là Ngạo Hàn, một tên gian thần lộng hành trong triều.

Hắn đã gài gián điệp bên cạnh ba người để tìm ra người dễ tấn công nhất rồi ra tay. Và người đó chính là Mã Tam Dân. Hắn là một người rất dễ dụ dỗ, dễ sa vào những con đường sai trái. Chính vì thế mà Ngao Hàn đã reo rắc những ý nghĩ rằng hai huynh kết nghĩa của mình có ý đồ thôn tính mọi công lao.

- Vương huynh, Hàn huynh, đệ đã tin tưởng hai huynh như thế mà hai huynh đã đối xử với đệ như thế nào hả? có đáng mặt quân tử nữa hay không? Sao lại chơi cái trò đâm sau lưng nhau như vậy?

- Tam Dân, đệ đang nói chuyện gì vậy? Ta không có hiểu cái gì hết. – Vương Khải (chính là Vương lão gia) lên tiếng

- Huynh muốn chối sao? Tôi biết, tôi biết rằng tôi không tài giỏi bằng hai huynh đây. Vương Khải, Hàn Dinh, tôi không ngờ hai huynh lại làm cái trò bỉ ổi, xu nịnh đó.

- Tam Dân, tóm lại có chuyện gì mà đệ lại nặng lời với bọn ta như vậy? Bọn ta làm điều gì sai với đệ sao?- Hàn Dinh gắt gỏng.

- Hai huynh đã nói với thánh thượng, ta là kẻ nhu nhược, nói rằng bao công lao trước đây là của hai huynh. Đã vậy còn xâm tấu với thánh thượng ta tham nhũng, thật là quá đáng mà. Đã vậy vì hai huynh mà ta còn bị giáng chức đi nơi khác. Thật là bỉ ổi quá mà.

Quả thực vậy, Mã Tam Dân từ quan tam phẩm ngang hàng với Vương Khải và Hàn Dinh đã bị giáng xuống làm Ngũ Phẩm, điều về vùng hẻo lánh để giám sát nơi đó. Chính vì lẽ đó mà hắn đã nổi cơn thịnh nộ, quát tháo, phá phách điên cuồng như một con thú hoang đang trong cơn điên loạn. Điều này cũng làm Vương Khải và Hàn Dinh vô cùng kinh ngạc, chuyện Mã Tam Dân bị giáng phẩm họ chưa từng nghe qua. Nhưng điều khiến họ thắc mắc hơn cả là tại sao Mã Tam Dân lại nghi cho họ đã làm cái chuyện bỉ ổi như vậy, chắc chắn là có kẻ nào đó muốn chia rẽ tình cảm huynh đệ gắn bó của họ.

- Tam Dân, ai nói với đệ là bọn ta tấu lên thánh thượng như vậy chứ? Thực là bọn ta không có làm cái chuyện bán đứng huynh đệ như vậy. Chúng ta kẻ vai sát cánh bao nhiêu năm qua mà đệ không hiểu hai bọn ta sao?-Vương Khải tuôn một trào, mặt đỏ phừng phừng.

- Tất cả chỉ là nguy biện

- Thôi tùy đệ muốn nghĩ sao thì nghĩ, bọn ta ngay thẳng không làm chuyện bán đứng huynh đệ như thế

Không một lời bàn ra tán vào nào nữa. Mã Tam Dân vùng vằng bỏ đi bỏ lại đằng sau là những điều nghi hoặc.”

Kể đến đây, Hàn lão gia dừng lại, thở dài, nhấp ngụm trà.

- Thật sự mà nói rằng, đó là chuyện mà chúng ta không hề muốn nói ra, nó là một quá khứ đau lòng đối với ba huynh đệ bọn ta.

Hàn lão gia đã rất nghẹn ngào rồi, Vương lão gia bèn tiếp tục câu chuyện.

- Và rồi...

“ Một tháng sau khi Mã Tam Dân chuyển đến nơi ở mới, Vương Khải và Hàn

Dinh ra sức điều tra xem kẻ nào đã li gián tình nghĩa huynh đệ của họ. Và rồi họ đã quyết định đến hỏi thánh thượng tại sao lại giáng phẩm của Mã Tam Dân.

- Trẫm nghe Ngao khanh gia nói hắn có những ý đồ, âm mưu muốn tạo phản, có hành vi tham ô. Và để cho an toàn nên trẫm đành giáng phẩm của hắn.

- Hoàng thượng , Tam Dân hết mực trung thành, tuyệt không hề có ý định tạo phản, chúng thần xin lấy tính mạng của mình ra mà đảm bảo điều đó. Khẩn cầu thánh thượng phục phẩm cho Tam Dân.

- Các khanh... chuyện này trẫm cần điều tra, suy nghĩ...

- Vâng, chúng thần xin cáo lui.

Vậy ra mọi chuyện là do âm mưu của Ngạo Hàn. Chính hắn là kẻ luôn ganh ghét với ba huynh đệ họ trong triều, nên đã dâng tấu với thánh thượng, vu khống cho Mã Tam Dân có mưu đồ tạo phản. Và chính vì thế mà ba huynh đệ họ mới rạn nứt tình cảm.

Sau đó họ đi tìm Mã Tam Dân để nói rõ sự tình, nhưng khi đến nơi thì Vương Khải và Hàn Đình thấy một đám tang, bài vị đề tên Mã Tam Dân. Họ thực sửng sốt, người cứng đờ ra không thốt lên lời nào. Mã phu nhân nhìn thấy họ, uất ức liền lao tới, cào, cấu, chửi mắng họ. Đường như nước mắt của người đàn bà này đã cạn kiệt, giờ đây bà chỉ khóc ra máu. Còn đứa con gái thì chỉ biết đứng lặng thinh bên linh cữu của cha mình. Đó chính là Mã Thiện Tâm.

Sau khi hỏi mọi người xung quanh thì mới hay rằng, sau khi bị điều về đây, Mã Tam Dân phần uất, ngày ngày uống rượu giải sầu, rồi có một ngày nọ, hắn do quá say nên đã lao xuống sông và chết oan. Thật là một kết cục đau lòng.

Trở về kinh thành không lâu thì Vương Khải và Hàn Đình đã nghe tin dữ. Sau khi chôn cất Mã Tam Dân xong, Mã Phu nhân vì tâm thần bất ổn đã treo cổ tự tử. Còn đứa con gái nhỏ Mã Thiện Tâm được một người họ hàng nhận về nuôi dưỡng.

Họ chỉ còn biết ngậm ngùi xót thương cho người huynh đệ kém may mắn của mình. Và cũng may sao, đứa con gái duy nhất của Mã Tam Dân đã được nhận nuôi sau sóng gió của gia đình như vậy. Sự thực về câu chuyện của Mã Tam Dân đã được chôn giấu rất kĩ. Mọi lời lầm, mọi sự khinh bỉ thì Vương Khải và Hàn Đình đều nhận hết về mình. Mọi chuyện dần lắng xuống và bị lãng quên trong kí ức của mọi người.”

18. Chương 18: Sự Thật Nguyệt Ngã

Vương lão gia thở hắt, nhấp trà, rồi từ tốn nói:

- Đó là toàn bộ câu chuyện. Hay nói chính xác hơn là toàn bộ sự thật. Chính Ngạo Hàn mới là kẻ hại chết cha mẹ cô, chứ không phải bọn ta.

Bấy giờ mọi người mới để ý tới khuôn mặt thất thần của Mã Thiện Tâm, mặt bà ta cắt không còn giọt máu. Toàn bộ sự việc đã được làm rõ, bí mật mà Vương lão gia cùng Hàn lão gia đã cất công chôn giấu suốt hai mươi năm qua giờ đành đào bới lên. Thực là đau lòng!

- Nếu cô không có tin thì có thể vào kinh, khẩn hỏi thánh thượng. Mọi chuyện sẽ sáng tỏ hết thôi.

Thiện Tâm đau khổ, gào thét.

- Không thể nào, không thể nào... người mà ta nhận làm nghĩa phụ lại chính là kẻ đã bức ép cha mẹ ta. A... a... thật không thể tưởng tượng nổi.

- Sao? Cô là nghĩa nữ của Ngạo Hàn?

Hóa ra, người họ hàng đã nhận nuôi Mã Thiện Tâm khi đó chính là Ngạo Hàn. Điều đó có thể lí giải vì sao Mã Thiện Tâm lại nghĩ Vương Khải và Hàn Đình là những kẻ đã bức tử cha mẹ bà ta. Bà ta đã đặt mọi niềm tin vào nghĩa phụ của bà ấy, tin tưởng một cách tuyệt đối vậy mà giờ đây sự thật lại quá cay đắng.

- Ta thật không ngờ, kẻ ta tin tưởng lại chính là kẻ thù của gia đình ta. Ha ha ha ta thật là có mắt như mù mà...

Thiện Tâm khóc cạn nước mắt, ruột gan bà ta như đang thắt lại, đau thắt từng cơn. Hóa ra bao lâu nay, hắn nuôi bà là có mục đích, là muốn mượn tay bà để hại Vương gia và Hàn gia.

- Thật xin lỗi, chỉ vì ta không rõ trắng đen mà đã gây ra bao sóng gió, làm tổn thương bao người. Ta thành thật xin lỗi, mong mọi người bỏ qua cho.

- Được rồi, cô cũng là người bị hại, nên chuyện này không thể trách cô được.- Vương lão gia từ tốn nói.

Khi Thiện Tâm toan quay đi thì có một toán người bịt mặt nhảy từ trên mái nhà xuống. Bọn chúng tay đều cầm dao kiếm, trông thật dữ tợn. Bỗng có tiếng nói phát ra:

- Thiện Tâm, uống công ta nuôi nấng mi, vậy mà giờ mi lại phản ta à?

Tiếng nói phát ra từ đằng sau đám người áo đen. Khi tiếng nói vang lên, toán người áo đen rẽ ra làm hai, tạo ra một lối đi. Một người đàn ông dáng cao to, để râu, ánh mắt sắc bén đi tới. Vương lão gia, Hàn lão gia cùng Thiện Tâm há hốc miệng ngạc nhiên.

- Ngạo....Ngạo....Hàn

- Haha Vương Khải, Hàn Dinh, hai người còn nhận ra ta sao? Hân hạnh quá haha...

- Người... người... tới đây làm gì?

- Đương nhiên ta tới đây thăm hai ông bạn già, và tiêu diệt kẻ ngáng đường.

Ngạo Hàn cất tiếng cười vang, đôi mắt gian tà đảo quanh một lượt, nhìn ngó tất cả những người có mặt tại đây. Vương Khải, Hàn Dinh, Hàn Phong, Vương Du, Vương Lạc Hy, Vương Lạc Nhạn và Mã Thiện Tâm, tất cả hậu nhân của ba vị tướng dũng mãnh trong triều đều tề tựu đông đủ tại đây.

- Nhà người... người... dám?

- Tại sao ta không dám? Chỉ cần tiêu diệt được Vương tướng quân và Hàn tướng quân thì toàn triều sẽ do một tay ta che, như vậy há phải vui hơn sao? Haha...

- Người, nhà người đừng hòng lộng hành...

Không để cho Vương lão gia nói xong, Ngạo Hàn đã ra hiệu cho đám người áo đen xông lên, cầm dao kiếm chém loạn xạ. Một trận quyết chiến đã diễn ra tại Hàn gia, khiến bao người khiếp sợ. Trận chiến hỗn loạn đến nỗi không phân biệt đâu phe ta đâu kẻ thù. Tất cả đều cố bảo vệ tính mạng của mình trước. Còn riêng Ngạo Hàn thì đứng cười đắc ý.

Sau một hồi quyết chiến, Vương lão gia và Hàn lão gia cũng đến được nơi Ngạo Hàn đang cười, họ giờ là hai chọi một. Trận quyết chiến thực sự bây giờ mới xảy ra. Gần một canh giờ trôi qua, phe của Ngạo Hàn dần yếu thế, hắn bị dồn ép vào chân tường. Khi này, chó chạy đường cùng, hắn bí thế, vội kéo ngay Lạc Nhạn lúc sơ ý làm con tin để uy hiếp mọi người, tạo cho hắn một con đường thoát thân.

Sự sống và cái chết của Lạc Nhạn như đường tơ sợi chỉ, nàng bị kẻ kiếm vào cổ, phải chịu cảnh làm con tin, bị người khác uy hiếp. Tính mạng của nàng đang bị đe dọa nghiêm trọng, nhưng cũng không thể dung túng cho kẻ tội nhân. Thật là tình thế khó xử.

19. Chương 19: Giải Ngụy

Tuy bị kiếm kẻ ngay cổ, tính mạng đang bị đe dọa nhưng Lạc Nhạn vẫn rất cứng cỏi, nàng không hề tỏ vẻ sợ hãi mà ngược lại, rất kiên cường.

- Mọi người còn đợi gì mà không rat ay diệt trừ kẻ ác bá này?

- Nhạn nhi nhưng mà... nhưng mà...

Ngạo Hàn cười lớn, đắc ý:

- Ha ha... các người thử bước đến xem, ta sẽ cho nữ nhi của Vương Khải đầu lìa khỏi cổ... Ha ha nào có giỏi thì lại đây... Ha ha...

Tiếng cười man rợ của Ngạo Hàn trong cơn điên loạn khiến mọi người khiếp sợ, có cảm giác gai người. Bây giờ hắn đã bộc lộ đúng bản chất man rợ, ác bá của mình. Quả đúng là một con ác thú đang trong cơn

điên dại. Mọi người đều lo lắng, cố suy nghĩ làm sao để có thể cứu thoát được Lạc Nhạn khỏi tay tên ác độc đó. Nhưng phải làm sao? Phải làm sao mới đúng?

- Cha, đại huynh, mọi người còn chờ gì mà không rat ay chứ? Chả nhẽ mọi người đã trở nên hèn nhát, sợ sệt hần để rồi hần vẫn tiếp tục tác oai tác quái làm hại dân lành? Khí phách anh hào của mọi người ngày xưa đâu rồi? Ở đâu rồi...

- Im miệng đi con nhãi...

Lạc Nhạn cố kích cha và đại huynh của mình bằng những câu nói cay nghiệt. Nàng không nghĩ đến bản thân mình mà chỉ nghĩ đến chính nghĩa, nghĩ đến an nguy bách tính. Những câu nói của Lạc Nhạn khiến cho Ngạo Hàn lên cơn điên, hần siết kiếm vào cổ Lạc Nhạn, khiến cổ nàng có một vết cứa, tuy không sâu nhưng máu của nàng đã bắt đầu chảy xuống cổ áo. Làn da trắng muốt của nàng đang dần bị nhuộm đỏ do vết cứa của kiếm. Mọi người vô cùng hốt hoảng và vội thét:

- Dừng tay ngay Ngạo Hàn, được... ta... chấp nhận yêu cầu của người, không được làm hại con gái ta...

- Ha ha ha... phải như vậy chứ Vương tướng quân...

Khi Ngạo Hàn toan tẩu thoát một cách “đường hoàng” thì Lạc Nhạn đã huých khuỷu tay vào bụng hần, khiến tay hần văng ra, kiếm cũng theo đó bay ra ngoài. Nhanh như thoát nàng đã thoát khỏi lưỡi hái của tử thần, thoát khỏi tay của Ngạo Hàn. Nàng lao nhanh về phía của cha và đại huynh, lao thực mạng. Nhưng Ngạo Hàn rút trong tay áo một con dao găm phóng về phía Lạc Nhạn.

Sau một tiếng hét lớn, hai con người gục xuống. Một người bị trọng thương, người còn lại đã được bảo vệ. Người đã đỡ con dao đó thay Lạc Nhạn chính là Thiện Tâm, trong tức tắc, bà ta đã lao ra và đỡ thay nàng nhát dao tử thần ấy.

- Tại sao?... sao bà lại...

- Ta... ta chỉ... muốn chuộc lại... lỗi lầm... mà ta đã gây ra... ọi người...

- Thiện Tâm... cô...

Trút những hơi thở cuối cùng, bà ta chờ mong sự tha thứ từ mọi người, thật sự bà ta đã hối cải. Còn Ngạo Hàn vì gây nhiều tội ác nên đã bị thánh thượng xử chém, để bách tính được hạnh phúc, không có hoạn quan tác oai.

Mọi người làm tang cho Thiện Tâm thật long trọng, coi như để bù đắp cho những thiếu sót của Vương gia và Hàn gia với Mã gia.

20. Chương 20: Tình Chàng Ý Thiếp!

Sau đám tang của Thiện Tâm, mọi người ai cũng được nghỉ ngơi. Mọi chuyện đều trở về như thường nhật.

- Nhạn nhi, vết thương ở cổ của muội còn đau không?- Lạc Hy lo lắng hỏi han.

- Tỷ yên tâm, muội không sao nữa rồi...

- À... mà sao... một tuần trôi qua rồi... không thấy Hàn Phong đến thăm muội nhỉ? Chẳng phải mọi chuyện đã kết thúc rồi sao?...

Nói đến đây, chợt nhận ra mình đã nói sai một điều gì đó, nhắc đến cái điều mà không nên nhắc, Lạc Hy có vẻ hối lỗi khi thấy vẻ mặt buồn bã của Lạc Nhạn, ánh mắt vô cùng xa xăm. Kể từ ngày trận chiến kết thúc, mọi ân oán đều đã trả xong, Hàn Phong bắt tằm, không hề đến thăm Lạc Nhạn một lần nào. Phải chăng họ đã không còn yêu nhau nữa? Phải chăng tình cảm giữa họ đã tan vỡ? Đây là một điều bí ẩn, suy nghĩ một hồi lâu, Lạc Hy quay sang an ủi Lạc Nhạn:

- Tỷ xin lỗi muội, tỷ... tỷ... thực lòng không cố ý...

- Không sao đâu tỷ... muội không muốn quan tâm nữa...

Đôi mắt long lanh như hai viên trân châu của Lạc Nhạn rơm rớm nước mắt, hai khóe mi ướt đẫm. Chỉ một lời nói vô tình của Lạc Hy mà nước mắt của Lạc Nhạn tuôn rơi. Có lẽ nàng đang cảm thấy buồn bã, tủi thân. Nàng có người yêu thương đó, nàng cũng có yêu thương người ta đó, ấy nhưng người ta luôn lạnh nhạt, khiến nàng lo lắng về mối tơ duyên này. Hàn Phong quả thực có tài làm người ta bất an. Điển hình là những người đã trao trọn tình cảm cho hắn.

- Tỷ tỷ à... có lẽ nào...

- Sao vậy?

- Có lẽ nào người mà Hàn Phong thực sự yêu là Thiện Tâm, cho nên... cho nên hắn mới lạnh nhạt với muội?

Nói đến đây, nước mắt của nàng tuôn như mưa, đôi mắt lộ rõ vẻ tuyệt vọng. Nhìn tiểu muội như vậy, Lạc Hy thực không nỡ lòng nào, lòng nàng cũng quặn thắt từng cơn khi nghe tiếng thút thít của tiểu muội. Trước cảnh tượng này, nàng chỉ biết an ủi tiểu muội mà thôi.

- Nhạn nhi à, muội bình tĩnh, mọi chuyện chưa rõ ràng mà,... nín đi đừng khóc nữa, rồi tỷ sẽ giúp muội điều tra mà...

- Hu... hu... hu...

Lạc Nhạn gục vào vai Lạc Hy mà nức nở khiến đôi vai của Lạc Hy ướt đẫm.

Hoàng hôn dần buông, buổi chiều tàn với chút ánh nắng nhạt mờ cuối cùng trước khi tối buông. Lạc Nhạn đã vơi bớt nỗi buồn, không còn nức nở nữa, nhưng ánh mắt nàng vẫn buồn thẳm thẳm. Tối đó nàng không ăn uống gì khiến mọi người vô cùng lo lắng.

- Hy nhi, Nhạn nhi có chuyện gì buồn sao?- Vương phu nhân lo lắng gặng hỏi.

- Mâu thân à, Nhạn nhi buồn về chuyện của Hàn Phong, từ cái ngày mọi ân oán giữa ba gia được giải quyết, Hàn Phong không hề tới thăm Nhạn nhi khiến muội ấy buồn.

- Lại là tên Hàn Phong đó, hắn định làm khổ Nhạn nhi đến bao giờ nữa?-Vương Du tức giận dậm thùm thụp xuống bàn. Đôi mắt tỏ rõ sự tức giận.

- Đại huynh bình tĩnh lại đi, mọi chuyện cần phải làm rõ chứ.

- Hy nhi nói đúng đó Du nhi, mọi chuyện cần làm sang tỏ trước đã...-rồi Vương phu nhân quay sang Vương lão gia- lão gia à, ông nghĩ sao?...

- Theo ta, ngày mai ta đến Hàn gia để làm rõ mọi chuyện, hỏi cho rõ mối tơ duyên giữa Nhạn nhi và Phong nhi...

- Vâng thưa cha...

Tối đó mọi chuyện dần lắng xuống. Ai trở về phòng của người nấy, chuẩn bị mọi thứ cho chuyến đi ngày mai đến Hàn gia. Về mặt của ai cũng đờ đờ sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống Hàn Phong.

Sáng sớm hôm sau, khi đang đi dạo trong hoa viên, Lạc Nhạn cảm thấy bầu không khí thật gượng gạo, nhìn về mặt của ai cũng đờ đờ sát khí. Cảm nhận được điều chẳng lành, Lạc Nhạn đến phòng khác gặp mọi người, thấy ai cũng ăn mặc chỉnh tề như chuẩn bị đâu đó.

- Mọi người tính đi đâu vậy?-Lạc Nhạn nhìn bao quát với ánh mắt vô cùng khó hiểu.

- Mọi người muốn tới Hàn gia để làm rõ về hôn sự của con, muốn xem quyết định cuối cùng của họ với con...

- Cha à... sao... mọi người lại...

Hai mắt Lạc Nhạn mở to tỏ rõ sự ngạc nhiên, đôi môi mọng nước không thể ngậm lại. Nhưng không kịp để Lạc Nhạn kịp lên tiếng phản đối, Vương Du đã lên tiếng.

- Chuyện này tốt hơn hết là muội đừng xen vào, hãy để huynh với cha lo mọi chuyện. Muội về phòng nghỉ ngơi và chờ đợi kết quả đi...

- Mọi người không muốn, tại sao mọi người phải làm như vậy chứ? Con không có sao mà... Mọi người đừng làm những chuyện vô ích đó nữa, Nếu có duyên thì sẽ đến thôi mà...

Vừa nói vừa khóc, Lạc Nhạn chạy về phòng. Mọi người liền đuổi theo. Thấy tình cảnh của Lạc Nhạn như vậy, mọi người cũng không đành lòng làm trái ý nàng.

Từ bên ngoài, mọi người có thể nghe rõ mồn một tiếng Lạc Nhạn thút thít trong phòng. Thật đau lòng, đứa con gái thông minh, lanh lợi ngày nào giờ chứa chất bao phiền muộn thế gian. Không biết phải an ủi nàng sao cho phải, sao cho nàng bớt buồn.

Bỗng ngoài cổng có tiếng nhốn nháo, có vẻ như có khách quý tới thăm Vương gia đây. Vương lão gia cùng Vương Du ra tiếp khách, còn Vương phu nhân và Lạc Hy thì ở lại tìm cách an ủi Lạc Nhạn.

Chỉ một lát sau, hai người họ trở lại và vẻ mặt rạng rỡ, vô cùng hớn hởi. Bất ngờ làm sao, theo sau họ chính là Hàn Phong. Thì ra hẳn lo chuẩn bị mọi việc để cầu thân Lạc Nhạn nên mới không có thời gian đến thăm nàng suốt những ngày qua.

Nghe tiếng nhốn nháo ngoài cửa phòng, Lạc Nhạn khẽ mở cửa ra, và nhìn thấy Hàn Phong, ánh mắt nàng mở to, ngạc nhiên. Không giấu nổi vẻ hạnh phúc, Lạc Nhạn đã nở nụ cười tươi như hoa. Nhìn thấy con gái hạnh phúc như vậy, tiểu muội cười tươi như vậy, mọi người đã an tâm.

Lời cầu thân của Hàn Phong đã nhanh chóng được chấp thuận, và lễ thành thân cũng được tổ chức kể đó không lâu. Vậy là Lạc Nhạn và Hàn Phong đã chính thức là phu thê, đã nắm được hạnh phúc của mình.

Một đôi uyên ương đã đến được với nhau, họ trải qua bao sóng gió, giông tố của cuộc đời để nắm giữ được hạnh phúc của mình. Quả đúng là có duyên, có nợ thì sẽ được Nguyệt Lão se tơ trói buộc hai cuộc đời lại với nhau.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-no>